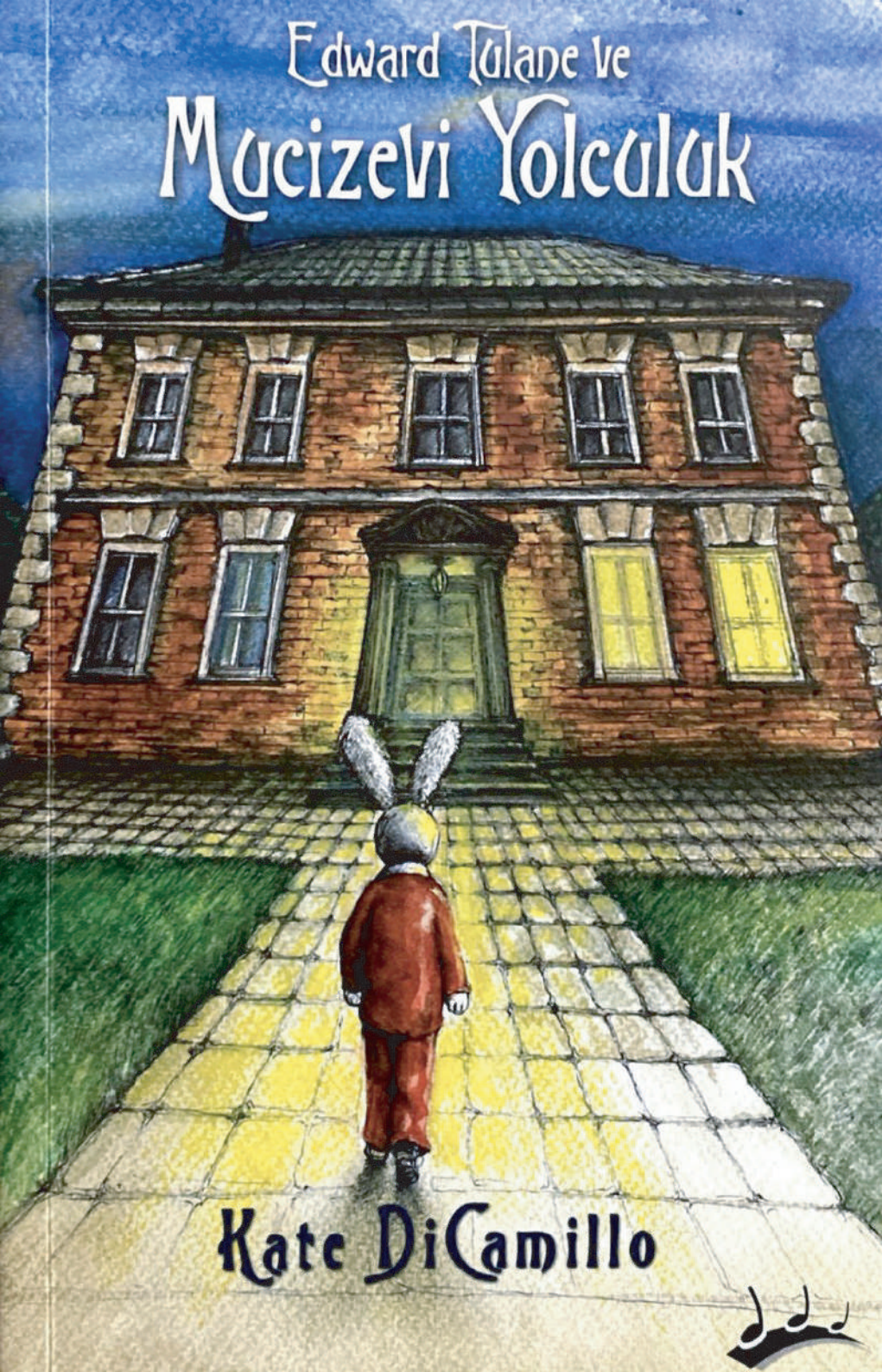
Edward Tulane ve Mucizevi Yolculuk

Kate DiCamillo

Edward Tulane ve Mucizevi Yolculuk

Kate DiCamillo

Çeviren
Güneş Becerik Demirel

Edward Tulane ve Mucizevi Yolculuk
Kate DiCamillo

The Miraculous Journey of Edward Tulane
The Miraculous Journey Of Edward Tulane by Kate DiCamillo,
Text @ 2006 by Kate DiCamillo,
Originally Published by Candlewick Press.
Used with the permission of Pippin Properties, Inc.

Mızıka
Masal - 5

ISBN: 978-605-85555-0-1

İlk Baskı: Nisan 2014

Editör
Zeynep Ünalan

Çeviren
Güneş Becerik Demirel

Kapak ve İllüstrasyonlar
Bilge Demirci

Kapak Uygulama
Vural Kınayman

Yayına Hazırlayan
Ali Bulut

KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
email: info@krpyayincilik.com
Tel: +90312 213 44 04
Fax: +90312 21344 04
Turan Güneş Bulvarı 100/20 Çankaya-Ankara

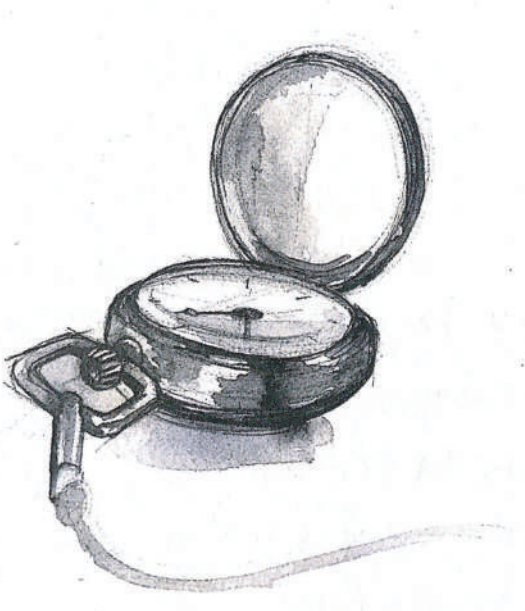
Baskı
Ana Basın Yayın
Adnan Kahveci Mahallesi
Avrupa Caddesi No: 62/A2 Blok Kat:1
Beylikdüzü - İstanbul

MIZIKA © Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları
© KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
Bu eserin bütün hakları saklıdır.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

www.krpyayincilik.com

Birinci Bölüm

Bir zamanlar, Mısır Caddesi'nin üzerindeki bir evde, neredeyse tamamen porselenden yapılmış bir tavşan yaşardı. Porselen kolları ve bacakları, porselen patileri ve porselen bir kafası, porselen bir gövdesi ve porselen bir burnu, gövdesine telle tutturulmuş kollarının ve bacaklarının içinde, yine telden eklemleri vardı. Tavşan bu sayede dirseklerini ve diseklerini kıvırabiliyor ve rahatça hareket edebiliyordu.

Kulakları gerçek tavşan tüyünden yapılmıştı. Tüylerin altında, tavşan neşeli veya yorgun olduğunda veya can sıkıntısıyla dolup taştığında, ruh hâllerini

yansıtmasını sağlayan, kıvrılabilir teller vardı, Kuyruğu da gerçek tavşan tüyünden yapılmıştı; kabarık, yumuşak ve biçimliydi.

Tavşanın adı Edward Tulane idi ve uzun boyluydu. Kulaklarının ucundan ayaklarının ucuna kadar olan uzunluğu hemen hemen doksan santim kadardı ve gözleri insanın içine işleyen, parlak bir mavi renge boyanmıştı.

Edward Tulane, bir bütün olarak kendini sıra dışı bir tip olarak görüyordu. Onu yalnızca bıyıkları düşündürüyordu. Bıyıkları olması gerektiği gibi uzun ve zarifti; fakat kökeni belirsizdi. Edward'ın içinde, bu bıyıkların bir tavşana ait olmadığına dair güçlü bir his vardı. Edward, bıyıkların daha önce hangi çirkin hayvana ait olduğu sorusu üzerinde fazla düşünmeye dayanamıyor, bu yüzden de bu konuya pek kafa yormuyordu. Prensip olarak, hoşuna gitmeyen konular hakkında düşünmemeyi tercih ediyordu.

Edward'ın sahibi on yaşında, koyu renk saçlı ve Abilene Tulane adında bir kızdı. O da Edward'ı en az Edward'ın kendini beğendiği kadar beğeniyordu.

Her sabah okula gitmek üzere giyindikten sonra, Edward'ı da giydiriyordu.

Porselen tavşan, ipekli takım elbiselerden, tavşan ayakları için en iyi deriden özel olarak üretilmiş şık ayakkabılardan, büyük ve anlamlı kulaklarının sığabilmesi için üzerinde özel delikler bulunan geniş bir şapka koleksiyonundan oluşan, eşi benzeri görülmemiş bir gardıroba sahipti. Kaliteli bir kesimi olan her pantolonunda, Edward'ın altın cep saati için küçük bir cep bulunuyordu. Abilene bu saati her sabah Edward için kurardı.

Abilene saati kurduktan sonra, "Bak Edward," dedi. "Şu uzun kol on ikiyi ve kısa kol da üçü gösterdiğinde evde, senin yanında olacağım."

Edward'ı yemek odasındaki bir sandalyeye koydu ve pencereden Tulane'lerin ön kapısına açılan yolu görecek şekilde oturttu. Abilene, Edward'ın sol bacağı üzerindeki saati dengeledi. Kulaklarının uçlarını öptü ve gitti. Edward günü Mısır Caddesi'nin seyrederek, saatinin tik tak sesini dinleyerek ve bekleyerek geçirdi.

Bütün mevsimlerin içinde Edward en çok kışı tercih ederdi, çünkü güneş erkenden batardı ve yemek odasındaki pencereler kararırdı; böylece Edward camda kendi yansımasını görebilirdi. Bu o kadar güzel bir görüntüydü ki! Ne kadar da zarif bir şekli vardı! Edward asla kendi zarafetine hayret etmeden duramazdı.

Akşam olunca Edward, Tulane ailesinin diğer üyeleriyle - Abilene, annesi ve babası ve de Abilene'nin adı Pellegrina olan büyükannesi - birlikte yemek odasındaki masada otururdu. Edward'ın kulaklarının masanın hizasına ancak yetiştiği doğruydu. Yemek boyunca önüne bakarak, masa örtüsünün parlak ve gözleri kör eden beyazlığını seyretmekten başka bir şey yapmadığı da doğruydu. Ama yine de bir tavşan olarak masadaydı.

Abilene'nin anne ve babası, onun Edward'ı gerçek kabul etmesini ve bazen bir sözün veya hikâyenin Edward duymadığı için tekrarlanmasını istemesini çok sevimli buluyorlardı.

Abilene: "Baba, korkarım Edward o son kısmı ya-

Güneş erkenden batardı ve yemek odasındaki pencereler kararırdı; böylece Edward camda kendi yansımasını görebilirdi.

kalayamadı," derdi.

O zaman Abilene'nin babası Edward'ın kulaklarına doğru döner ve yavaşça konuşarak, az önce söylediklerini porselen tavşan için tekrarlardı. Edward ise Abilene'nin hatırı için, nezaket icabı dinlermiş gibi yapardı. Fakat aslında insanların neler anlattıklarıyla pek de ilgilenmiyordu. Ayrıca, Abilene'nin ebeveyni de kendisine karşı küçümseyen bir tavır sergilemeleri de umurunda değildi. Aslında bütün yetişkinler onu küçümsüyorlardı.

Yalnızca Abilene'nin büyükannesi kendisiyle Abilene'nin konuştuğu şekilde, birbirleriyle eşitlermiş gibi konuşuyordu. Pellegrina çok yaşlıydı. Büyük ve sivri bir burnu ve karanlık yıldızlar gibi parlayan siyah gözleri vardı. Edward'ın varlığından sorumlu olan kişi Peııegrina'ydı. Edward'ın üretilmesi için sipariş veren, ipekli takım elbiselerini ve cep saatini, gösterişli şapkalarını ve kıvrılabilen kulaklarını, kaliteli deri ayakkabılarını, eklemli kollarını ve bacaklarını memleketi Fransa'daki bir ustaya ısmarlayan oydu. Edward'ı yedinci yaş gününde Abilene'ye bir

hediye olarak veren Pellegrina'ydı.

Her gece Abilene'yi kendi yatağına, Edward'ı da kendi yatağına yatıran Pellegrina'ydı.

Abilene her gece: "Bize bir masal anlatacak mısın büyükanne?" diye sorardı.

"Bu gece olmaz küçük hanım," diye cevap verirdi Pellegrina.

Abilene: "Peki ne zaman? Hangi gece?" diye sorardı.

"Yakında," derdi Pellegrina. "Yakında bir masal olacak."

Sonra ışığı söndürür ve Abilene ile Edward'ı odanın karanlığında bırakırdı.

Abilene her gece Pellegrina gittikten sonra: "Seni seviyorum Edward," derdi. Bu sözleri söyleyip ardından beklerdi; sanki Edward'ın da kendisine karşılık vermesini bekler gibi.

Edward hiçbir şey söylemezdi. Hiçbir şey demezdi, çünkü tabii ki konuşamazdı. Abilene'nin büyük yatağının yanındaki küçük yatağında yatardı. Tavana bakarak, birazdan uyuyacağını bilerek Abilene'nin

nefesinin vücuduna girişini ve çıkışını dinlerdi. Edward'ın gözleri boyanarak yapıldığı için onları kapatamıyordu ve her zaman uyanıktı.

Bazen, eğer Abilene onu sırtüstü değil de yan yatırırsa, perdelerdeki çatlakların arasından gecenin karanlığını seyrederdi. Açık gecelerde yıldızların parlayan ve iğne gibi yanıp sönen ışıkları, Edward'ı anlayamadığı bir şekilde rahatlatırdı. Çoğu zaman, karanlık, gün ışığına yol verene kadar yıldızları seyrederdi.

İkinci Bölüm

EDWARD'IN GÜNLERİ İŞTE BU ŞEKİLDE geçip gidiyordu. Kayda değer hiçbir şey olmuyordu. Ha, tabii ki evde ara sıra ufak olaylar oluyordu. Bir keresinde Abilene okuldayken, komşunun, adının neden Rosie olduğu açıklanamayan benekli erkek köpeği, davetsiz bir şekilde eve girdi ve bacağını yemek masasına doğru kaldırarak beyaz masa örtüsünü çiş içinde bıraktı. Sonra hızla Edward'ın yanına gelip onu kokladı ve Edward bir köpek tarafından koklanmanın sonuçlarını düşünmeye vakit bile bulamadan kendini Rosie'nin ağzında buldu. Rosie onu şiddetli bir biçimde ileri geri sallıyor, hırlıyor ve sal-

yasını akıtıyordu.

Neyse ki Abilene'nin annesi yemek odasının önünden geçerken Edward'ın çilesine şahit oldu.
Rosie'ye "Bırak şunu!" diye bağırdı.

Ve Rosie şaşılacak bir şekilde bu emre itaat ederek kendine söyleneni yaptı.

Edward'ın ipek takım elbisesi salyayla kirlenmişti ve sonraki birkaç gün boyunca da başı ağrımıştı; fakat en çok zarar gören egosuydu. Abilene'nin annesi kendisinden 'şu' diye bahsetmişti ve Edward'ın Rosie'nin ağzında acı çekmesinden ziyade, masa örtüsüne çiş bulaşmasına sinirlenmişti.

Ayrıca bir seferinde de Tulane ailesinin yeni hizmetçisi, çalışkanlığıyla işverenlerini etkilemek için yemek odasındaki sandalyede oturan Edward'a rastlayınca yüksek sesle,

"Bu *tavşancık* burada ne yapıyor?" diye sormuştu.

Edward tavşancık kelimesine aldırmamıştı bile. Fakat bu deneyimi son derece aşağılayıcı bulmuştu. Hizmetçi Edward'ın üzerine eğilip gözlerine bakmıştı.

Rosie’ye “Bırak şunu!” diye bağırdı.

"Hıh," deyip tekrar dikleşmişti. Ellerini beline koyup: "Anlaşılan sen de bu evde temizlenmesi ve tozu alınması gereken diğer şeylerden birisin," demişti. Böylece hizmetçi Edward'ı elektrik süpürgesiyle temizlemişti. Uzun kulaklarını tek tek elektrik süpürgesinin hortumuyla emdirmiş, giysilerini mıncıklamış ve kuyruğunu silkelemişti. Hoyratça ve etkili bir biçimde yüzünün tozunu almıştı. Edward'ı temizleme gayreti içinde, kucağındaki altın cep saatini de süpürgeye kaptırmıştı. Saat acıklı bir şekilde tınlayarak elektrik süpürgesinin midesini boyladığında, hizmetçi bunu duymamıştı bile.

İşi bitince, hizmetçi yemek odası sandalyesini tekrar masanın yanına koymuştu. Önce Edward'ı nereye koyması gerektiğinden emin olamamış, sonra da Abilene'nin odasında bebeklerin durduğu bir rafa tıkıştırmıştı.

"İşte böyle, şimdi oldu," demişti.

Hizmetçi Edward'ı rafta öyle gelişigüzel ve insanlık dışı bir şekilde bırakmıştı ki, Edward'ın burnu dizlerine değiyordu. Abilene okuldan eve gelince onu

bulamayıp, ismini söyleyerek odadan odaya koşana dek, Edward orada öylece oturup bekledi. Raftaki bebekler, isterik ve düşmanca bir kuş gibi sürüsü gibi ona bakıp kıkırdıyorlar ve kıs kıs gülüyorlardı.

Abilene: "Edward! Edward!" diye bağırdı.

Tabii ki Edward'ın nerede olduğunu belirtmesinin, ona cevap vermesinin imkânı yoktu. Tek yapabildiği oturup beklemekti.

Abilene onu bulduğunda onu kucağına almıştı. Edward Abilene'nin kalbinin heyecandan neredeyse göğüs kafesinden dışarı fırlayacak gibi attığını hissetmişti.

"Edward, ah Edward. Seni seviyorum, benden hiç uzaklaşmanı istemiyorum," demişti Abilene.

Tavşan da muazzam bir duygu hissediyordu. Fakat bu sevgi değildi. Bu kadar uygunsuz bir duruma düştüğü ve hizmetçi ona tıpkı bir servis kâsesi veya çaydanlık gibi cansız bir nesne misali özensiz davrandığı için kızgındı.

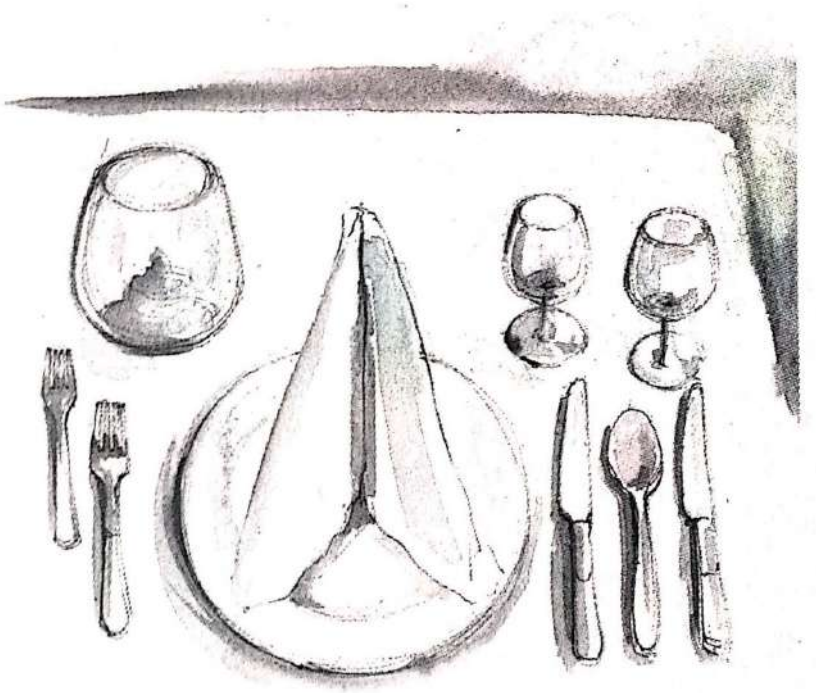
Edward'ın cep saati sonradan elektrik süpürgesinin kıvrımları arasında yıpranmış fakat hâlâ çalışır

bir hâlde bulunmuştu. Saati Edward'a Abilene'nin babası geri vermiş ancak verirken, alaycı bir üslup kullanmıştı.

"Bay Edward, sanırım bu sizin saatiniz," demişti.

Rosie olayı ve elektrik süpürgesi kazası Edward'ın hayatındaki en dramatik olaylardı - ta ki Abilene'nin on birinci yaş gününde, yemek masasında pasta servisi yapılırken gemiden bahsedilene kadar.

Üçüncü Bölüm

"GEMİNİN ADI *KRALİÇE MARY* VE SEN, annen ve ben Londra'ya kadar bu gemide seyahat edeceğiz" dedi Abilene'nin babası.

"Peki i ya Pellegrina?" diye sordu Abilene.

"Ben gitmiyorum," dedi Pellegrina. "Burada kalacağım."

Edward tabii ki onları dinlemiyordu. Yemek masasında geçen konuşmaları dayanılmaz bir biçimde sıkıcı bulurdu ve elinde geldiğinde dinlememeye çalışırdı. Fakat sonra Abilene alışılmadık ve Edward'ın dikkatini vermesi gereken bir şey yaptı. Gemiyle ilgili konuşma devam ederken, Abilene Edward'a uzanıp

sandalyeden aldı ve kucağında ayakta tuttu.

Giderek yükselen ve kuşku dolu bir ses tonuyla, "Peki ya Edward?" diye sordu.

"Ne olmuş ona?" diye sordu annesi.

"Edward da bizimle birlikte *Kraliçe Mary*'de yolculuk edecek mi?" diye sordu Abilene.

"Tabii ki, eğer istersen gelebilir. Gerçi artık porselen tavşan gibi oyuncaklar için biraz büyüdün," diye cevap verdi annesi.

"Saçmalık," dedi Abilene'nin babası neşeyle. "Eğer Edward orada olmazsa Abilene'yi kim koruyacak?" Abilene'nin kucağında olmanın verdiği görüş açısı üstünlüğü sayesinde, Edward masanın kendi sandalyesinde otururken göremediği bir biçimde önünde uzandığını gördü. Masanın üzerinde dizili olan gümüş çatal bıçaklara, bardaklara ve tabaklara baktı. Abilene'nin ebeveyninin nasıl eğlendiklerini ve küçümseyici bakışlarını gördü. Sonra Pellegrina'yla göz göze geldi.

Pellegrina ona yerdeki bir fareyi incelemek için süzülen bir kartal gibi bakıyordu. Belki de Edward'ın

kulaklarının üzerindeki ve kuyruğundaki tavşan tüyleri ile burnunun kenarındaki bıyıkları ona av olarak hedef olduğu zamanlara dair uzak anıları hatırlatmıştı. Edward ürperdiğini hissetti.

O gece, her zamanki gibi Pellegrina'ya bir masal anlatıp anlatmayacağını sordu Abilene.

"Bu gece bir masal anlatacağım küçük hanım," diye cevap verdi Pellegrina.

Abilene yatakta oturdu. "Bence Edward'ın da benimle burada oturması gerekiyor, böylece masalı o da duyabilir," dedi.

"Bence de en iyisi bu. Evet, bence masalı tavşan da duymalı," dedi Pellegrina.

Abilene Edward'ı eline aldı, yatakta yanına oturttu ve üzerini örttü, sonra Pellegrina'ya döndü. "Artık hazırız," dedi.

"Evet," dedi Pellegrina öksürerek. "Masal bir prensesle başlıyor."

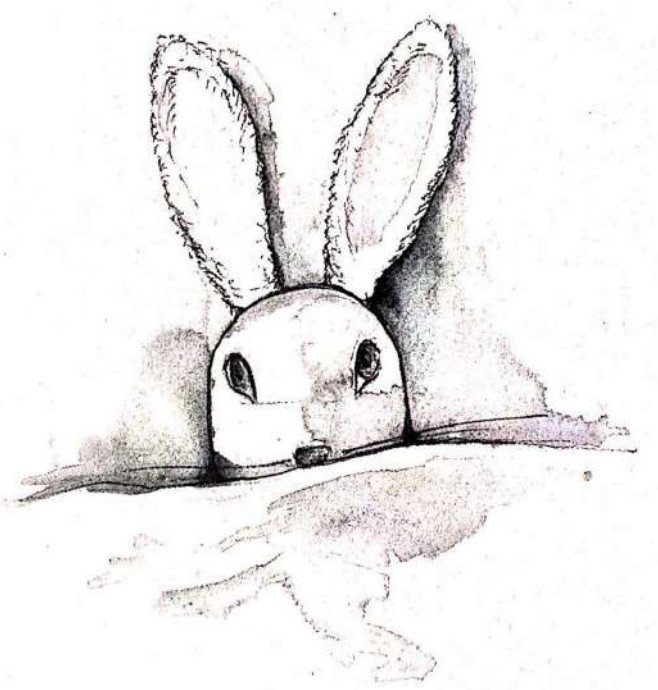
"Güzel bir prenses mi?" diye sordu Abilene.

"Çok güzel bir prenses," diye cevap verdi Pellegrina.

"Ne kadar güzel?" diye sordu Abilene tekrar.

"Dinlemen gerek. Hepsi masalda gizli," dedi büyükannesi.

Dördüncü Bölüm

"BİR ZAMANLAR ÇOK GÜZEL BİR prenses varmış. Ayın görünmediği bir gecede parlayan yıldızlar gibi ışık saçarmış. Fakat güzel olması neyi değiştiriyormuş? Hiçbir şeyi. Hiçbir fark yaratmıyormuş."

"Neden hiçbir fark yaratmıyormuş?" diye sordu Abilene.

"Çünkü etrafında onu seven birçok kişi olmasına rağmen, o kimseyi sevmeyen ve sevgiye hiç önem vermeyen bir prensesmiş," dedi Pellegrina.

Masalın bu bölümünde Pellegrina durdu ve doğruca Edward'ın boyayla çizilmiş gözlerine derin ve

"Çünkü etrafında onu seven birçok kişi olmasına rağmen, o kimseyi sevmeyen ve sevgiye hiç önem vermeyen bir prensesmiş," dedi Pellegrina.

israrla baktı. Edward yine ürperdiğini hissetti.

"İşte böyle," dedi Pellegrina, hâlâ Edward'a bakarak.

"Prensese ne olmuş?" diye sordu Abilene.

Pellegrina tekrar Abilene'ye dönerek devam etti. "Kral, yani prensesin babası, kızının evlenmesi gerektiğini söylemiş. Çok geçmeden, komşu krallıktan bir prens gelmiş ve prensesi görür görmez ona âşık olmuş. Ona som altından bir yüzük vererek parmağına takmış. Prensese 'Seni seviyorum, demiş. Fakat prenses ne yapmış biliyor musunuz?"

Abilene kafasını salladı.

Pellegrina devam etti.

"Yüzüğü parmağından çıkarıp yutmuş. 'İşte aşk hakkındaki fikrim bu, demiş ve prensten kaçmış. Kaleden çıkıp ormanın derinliklerine gitmiş. İşte böyle."

"Nasıl işte böyle? Sonra ne olmuş?" diye sordu Abilene.

Pellegrina tekrar anlatmaya devam etti.

"Böylece, prenses ormanda kaybolmuş. Günler bo-

yunca amaçsızca dolaşmış. Nihayet küçük bir kulübeye gelmiş ve kapıyı çalmış. 'Beni içeri alın, üşüyorum, demiş.

Cevap gelmemiş.

Prenses kapıyı tekrar çalmış. 'Beni içeri alın, karnım aç,' demiş.

Korkunç bir ses cevap vermiş. 'Girmen gerekiyorsa içeri gel,' demiş.

Güzel prenses içeri girince, masa oturan ve altın parçalarını sayan bir cadı görmüş.

Cadı: "Üç bin altı yüz yirmi iki, demiş.

Güzel prenses: 'Ben kayboldum,' demiş.

'Ne olmuş yani?' demiş cadı ve saymaya devam etmiş: 'Üç bin altı yüz yirmi iki.'

'Fakat ben güzel bir prensesim,' demiş prenses.

Cadı ise: 'Üç bin altı yüz yirmi beş,' diye cevap vermiş.

'Babam güçlü bir kraldır,' demiş prenses. 'Bana yardım etmelisin yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın.

'Sonuçlarına mı?' diye sormuş cadı. Başını altın-

lardan kaldırıp prensese bakmış. 'Bana sonuçlardan bahsetmeye nasıl cüret edersin? Pekâlâ; o hâlde sonuçlardan bahsedelim: bana sevdiğin kişinin ismini söyle,' demiş.

Prenses ayağını yere vurarak: 'Aşk! Neden herkes sürekli aşktan bahsediyor?' demiş.

'Sen kimi seviyorsun? Bana ismini söylemelisin, demiş cadı.

Prenses kibirli bir şekilde, 'Kimseyi sevmiyorum, demiş.

Cadı: 'Beni hayal kırıklığına uğrattın, demiş ve elini kaldırıp sihirli biz sözcük söylemiş.

Böylece güzel prenses bir yaban domuzuna dönüşmüş.

Prenses: 'Bana ne yaptın böyle?' diye ciyaklamış.

'Haydi bana şimdi sonuçlardan bahset de göreyim, demiş cadı ve altınlarını saymaya devam etmiş. Cadı "Üç bin altı yüz yirmi altı, derken, yaban domuzu prenses kulübeden kaçıp tekrar ormana doğru koşmuş.

Kralın adamları da ormandaymış ve bil bakalım

kimi arıyorlarmış? Güzel bir prensesi. Bu yüzden çirkin bir yaban domuzuyla karşılaşınca, onu derhâl 'Dan!' diye vurmuşlar."

"Hayır," dedi Abilene.

Pellegrina ise "Evet," dedi ve devam etti. "Adamlar yaban domuzunu kaleye götürmüşler. Aşçı domuzun karnını yarmış ve içinde som altından bir yüzük bulmuş. O gece kalede karnı aç olan ve beslenmeyi bekleyen birçok insan varmış. Bu yüzden aşçı yüzüğü parmağına geçirip yaban domuzunu parçalarına ayırmış. Güzel prensesin yuttuğu yüzük de kasap işini bitirirken elinde parlamış. Masal da burada sona ermiş."

"Sona mi ermiş?" diye sordu Abilene.

"Evet, masalın sonu böyle," dedi Pellegrina.

"Ama olamaz," dedi Abilene.

"Neden olmasın?" diye sordu Pellegrina.

"Çünkü çok çabuk bitti. Çünkü kimse sonsuza dek mutlu yaşamadı da o yüzden," diye cevap verdi Abilene.

"Ah, demek bu yüzden," dedi Pellegrina kafasını

sallayarak. Bir an için sessiz kaldı. Sonra devam etti. "Fakat şu soruya cevap verir misin? Eğer sevgi yoksa bir masal nasıl mutlu bir sonla bitebilir ki? Her neyse. Geç oldu. Artık uyumalısın."

Pellegrina Edward'ı Abilene'nin yanından aldı. Onu yatağına yatırıp örtüsünü bıyıklarına kadar çekti. Eğilerek Edward'a doğru yaklaştı ve "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun," diye fısıldadı.

Yaşlı kadın gittikten sonra, Edward küçük yatağında yatıp tavanı seyretti. Masalın anlamsız olduğunu düşündü. Gerçi çoğu masal böyleydi. Prensesi ve nasıl yaban domuzuna dönüştüğünü düşündü. Bu ne kadar korkunç ve anlamsız bir sondu! Ne kadar berbat bir kaderdi!

"Edward," dedi Abilene. "Seni seviyorum. Ne kadar büyüdüğüm umurumda değil; seni her zaman seveceğim."

"Evet, evet," diye düşündü Edward.

Tavanı seyretmeye devam etti. Adını koyamadığı bir nedenden ötürü tedirgindi. "Keşke Pellegrina beni yan yatırsaydı da yıldızları seyredebilseydim,"

diye düşündü.

Sonra Pellegrina'nın güzel prensesi nasıl tarif ettiğini hatırladı. 'Ayın görünmediği bir gecede parlayan yıldızlar gibi ışık saçan bir prenses' demişti. Her nedense, Edward bu sözcükleri kendi kendine defalarca, nihayet günün ilk ışıkları belirene kadar tekrarlayınca, rahatladığını hissetti - *Ayın görünmediği bir gecede parlayan yıldızlar gibi ışık saçarmış.*

Beşinci Bölüm

TULANE AİLESİ İNGİLTERE YOLCU-lukları için hazırlık yaparken, Mısır Caddesi üzerindeki ev oldukça hareketli günlere sahne oluyordu. Edward'ın küçük bir sandığı vardı. Abilene, Edward için sandığı hazırladı. Londra'da şık görünebilmesi için sandığa en iyi takım elbiselerinden ve en iyi şapkalarından birkaç tane koydu ve üç çift de ayakkabı aldı. Her parçayı sandığa koymadan önce Edward'a gösterdi.

"Sence bu gömlek bu takım elbiseyle uyar mı?" diye sordu.

"Siyah şapkanı takmak ister misin? O şapkayla çok

yakışıklı görünüyorsun. Yanımıza alalım mı?" diye fikrini aldı sonra da.

Nihayet, Mayıs ayında pırıl pırıl bir Cumartesi sabahı Edward, Abilene, Bay ve Bayan Tulane gemiye binmişler, güvertedeki tırabzanın yanında ayakta duruyorlardı. Pellegrina rıhtımdaydı. Kafasında, üzerinde yumuşak çiçeklerin dizili olduğu bir şapka vardı. Doğruca Edward'a baktı. Siyah gözleri parlıyordu.

"Hoşça kal büyükanne. Seni seviyorum," diye bağırdı Abilene, büyükannesine.

Gemi rıhtımdan uzaklaştı. Pellegrina Abilene'ye el salladı.

"Hoşça kal küçükhanım, hoşça kal," dedi.

Edward kulaklarında nemli bir şey hissetti. Herhâlde Abilene'nin gözyaşları diye düşündü. Abilene'nin kendisini o kadar sıkı tutmamasını diledi. Bu kadar sıkı bir şekilde kavranınca giysileri kırışıyordu. Nihayet, Pellegrina da dâhil karadaki bütün insanlar gözden kayboldular. Özellikle Edward, Pellegrina'yı artık göremediği için sevindi.

Beklendiği gibi, Edward Tulane gemide bütün dik-

katleri üzerine çekti.

"Ne kadar eşsiz bir tavşan," dedi boynunda üç sıra inci kolye sarılı olan yaşlı bir hanım. Edward'a yakından bakmak için eğildi.

"Teşekkür ederiz," dedi Abilene.

Gemideki birçok küçük kız Edward'a gıpta ederek baktılar. Abilene'ye onu kucaklarına alıp alamayacaklarını sordular.

"Hayır," dedi Abilene. "Korkarım kendisi yabancılar tarafından kucaklanmak isteyen bir tavşan değil." Martin ve Amos adında iki genç oğlan, Edward'a özellikle çok ilgi gösterdiler.

Denize açıldıkları ikinci günde, Martin güvertedeki bir sandalyede uzun bacaklarını uzatmış oturan Edward'ı işaret etti. "Tavşanın neler yapıyor?" diye sordu Abilene'ye.

"Hiçbir şey yapmıyor" diye cevap verdi Abilene.

"Kıvrılarak oturuyor mu?" diye sordu Amos.

"Hayır," dedi Abilene. "Kıvrılarak oturmuyor."

"O zaman tavşan olmasının ne anlamı var ki?" diye sordu Martin.

"Ama o Edward," diye cevap verdi Abilene.

"Bu pek de geçerli bir neden sayılmaz," dedi Amos.

"Evet sayılmaz," dedi Martin onu doğrulayarak. Ve sonra, uzun süre ara verip biraz düşündü. "Beni kimsenin bu şekilde giydirmesine izin vermezdim," dedi.

"Ben de vermezdim," dedi Amos.

"Peki, giysileri çıkıyor mu?" diye sordu Martin.

"Tabii ki çıkıyor," diye cevap verdi Abilene. "Birçok farklı kıyafeti var. Kendi pijamaları bile var; ipekli kumaştan."

Edward her zamanki gibi konuşmaya dikkatini vermiyordu. Denizden bir esinti geliyordu ve boynunun etrafındaki ipekli eşarp geriye doğru savruluyordu. Başında hasır bir şapka vardı. Tavşan oldukça çarpıcı göründüğünü düşünüyordu.

Edward birden güvertedeki sandalyeden zorla kaldırılıp önce eşarbı, sonra ceketi ve pantolonu gövdesinden yırtılırcasına çıkarılınca çok şaşırdı. Cep saatinin geminin güvertesine düştüğünü duydu ve baş aşağı tutulduğunda saatin neşeyle Abilene'nin ayaklarının dibine yuvarlanmasını izledi.

"Şuna bak," dedi Martin. "İç çamaşırı bile var." Amos görebilsin diye Edward'ı havaya kaldırdı.

"Çıkarsana," diye bağırdı Amos.

"HAYIR!!!" diye çığlık attı Abilene.

Martin Edward'ın iç çamaşırını çıkardı.

Edward şimdi olan bitene dikkatini vermişti. Çok utanmıştı. Başındaki şapka dışında tamamen çıplaktı. Gemideki diğer yolcular ona bakıyorlar, meraklı ve utanç dolu bakışlarını onun bulunduğu tarafa yöneltiyorlardı.

"Verin onu bana," diye çığlık attı Abilene. "O benim."

"Hayır," dedi Amos. "Onu *bana* ver." Ellerini çırptı ve sonra iki yana açtı. "At onu bana," dedi.

"Lütfen," diye yalvardı Abilene. "Atma onu. O porselenden yapılmış. Kırılır."

Martin Edward'ı fırlattı.

Edward çıplak bir hâlde havada süzüldü. Çok değil, az önce, tavşan başına gelebilecek en kötü şeyin bir gemi dolusu yabancının önünde çıplak kalmak olduğunu düşünmüştü. Fakat yanılmıştı. Çıplak bir

hâldeyken kahkahalar atan pis bir oğlanın ellerinden diğerine doğru fırlatılmak çok daha kötüydü.

Amos Edward'ı yakalayıp bir zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı.

"Onu bana geri at," diye seslendi Martin.

Amos kollarını kaldırdı, fakat tam Edward'ı fırlatmaya hazırlanırken Abilene onu sıkıca kavrayıp kafasını karnına gömdü ve oğlanı amacından saptırdı.

Böylece Edward Martin'in pis ellerine geri dönmedi. Bunu yerine, gemiden aşağı uçtu.

Altinci Bölüm

PORSELEN BİR TAVŞAN NASIL ÖLÜR?

Porselen bir tavşan boğulabilir mi?

Şapkam hâlâ kafamda mı?

Bunlar, mavi denize doğru yelken açan Edward'ın kendi kendine sorduğu sorulardı. Güneş gökyüzünde yükselmişti. Edward çok uzak bir mesafeden Abilene'nin ona seslendiğini duydu.

"Edwaaarrd, geri gel," diye bağırdı Abilene.

"Geri mi geleyim? Böyle seslenmesi ne saçma," diye düşündü Edward.

Havada kulakları kuyruğuna değerek dönerken, Abilene'ye son bir kez bakma fırsatı olmuştu. Ge-

minin güvertesinde ayakta duruyor ve bir eliyle tırabzana tutunuyordu. Diğer elinde bir lamba - -hayır bir ateş topu hayır, Edward'ın altın cep saati vardı. Abilene saati güneşe doğru tutup ışığı yansıtıyordu.

"Cep saatim," diye düşündü Edward. "Ona ihtiyacım var."

Sonra Abilene gözden kayboldu ve tavşan suya öyle şiddetli bir şekilde çarptı ki, şapkası kafasından uçtu. Edward rüzgârda dans eden şapkasına baktı. “İşte sorumun cevabı, diye düşündü.

Sonra batmaya başladı.

Battıkça battı, battı ve battı. Bütün bu süre boyunca gözlerini açık tuttu. Cesur olduğundan değil, başka çaresi olmadığından. Yüzüne boyayla çizilmiş gözleri mavi renkli suyun yeşile, sonra tekrar maviye dönmesini ve nihayet gece karanlığına bürünmesini izledi.

Edward giderek aşağıya iniyordu. "Eğer boğulacak olsaydım çoktan boğulmuştum," dedi kendi kendine.

Edward'ın çok yukarısında kalan büyük yolcu gemisi tasasız bir şekilde ilerliyordu. Porselen tavşan

Battıkça battı, battı ve battı.

nihayet okyanusun tabanına erişti. Yüzüstü bir hâlde, kafası çamurun içinde yatarken, ilk sahici ve gerçek duyguyu tattı.

Edward Tulane korkuyordu.

Yedinci Bölüm

EDWARD KENDİ KENDİNE ABİLENE'nin mutlaka gelip onu bulacağını söylüyordu. Aslında bu, Abilene'nin okuldan eve dönmesini beklemeye çok benziyordu. "Mısır Caddesi üzerindeki evin yemek salonunda olduğumu ve saatin küçük kolunun üçü, büyük kolunun da on ikiyi göstermesini beklediğimi varsayacağım. Keşke saatim yanımda olsaydı, o zaman kesin emin olabilirdim. Fakat önemli değil; Abilene yakında, çok yakında burada olur," diye düşündü.

Saatler geçti. Sonra günler, haftalar ve de aylar geçti..

Abilene gelmedi.

Edward yapacak daha iyi bir şey bulamadığından, düşünmeye başladı. Yıldızları düşündü. Yatak odasındaki yatağında uzanırken seyrettiği yıldızların neye benzediklerini hatırladı.

Onların bu kadar parlamasını sağlayanın ne olduğunu merak etti. Acaba onları göremediği hâlde, yıldızlar hâlâ parlıyor muydu? "Hayatım boyunca yıldızlardan hiç şimdi olduğum kadar uzak olmamıştım," diye düşündü.

Yaban domuzuna dönüşen prensesin kaderini de düşündü. Neden yaban domuzuna dönüşmüştü? Çünkü o çirkin cadı onu bir yaban domuzuna dönüştürmüştü - nedeni buydu.

Sonra da Pellegrina'yı düşündü. Kendi kendine açıklayamadığı bir biçimde, başına gelenlerden onun sorumlu olduğunu hissetti. Sanki onu denize fırlatan oğlanlar değil de, Pellegrina'ydı.

Pellegrina tıpkı masaldaki cadı gibiydi. Hatta o masaldaki cadının ta *kendisiydi*. Doğru, onu bir yaban domuzuna dönüştürmemişti; fakat benzer şekil-

de cezalandırmıştı, ancak Edward bunun nedenini anlayamıyordu.

Edward'ın başına gelen felaketin iki yüz doksan yedinci gününde, bir fırtına koptu. Fırtına o kadar güçlüydü ki, Edward'ı okyanusun tabanından yukarı doğru kaldırıp, onu çılgın ve vahşi bir dans ediyormuş gibi döndürmeye başladı. Azgın sular Edward'ı dövüyor, onu bir yukarı bir aşağı savuruyordu.

"Yardım edin!" diye düşündü Edward.

Fırtına tüm şiddetiyle onu denizden dışarı çıkarınca, tavşan bir an için kızgın ve mosmor gökyüzünü gördü ve rüzgâr kulaklarının içinde uğuldadı. Sanki Pellegrina gülüyormuş gibi geldi. Fakat sudan dışarı çıkmanın tadına varamadan, tekrar denizin derinliklerini boyladı. Fırtına dinene kadar bir yukarı bir aşağı, bir ileri bir geri gidip geldi. Edward yine okyanusun tabanına doğru yavaşça yol almaya başladığını gördü.

"Ah, yardım edin bana," diye düşündü. "Orada geri dönemem. Yardım edin."

Fakat yine de aşağı inmeye devam etti. Aşağı, aşağı,

iyice aşağı indi.

Sonra, birdenbire bir balıkçının geniş ağı uzanıp tavşanı yakaladı. Ağ onu gitgide daha yukarı çekti ve en sonunda dayanılmaz bir ışık patlaması oldu. Edward tekrar dünyaya geri dönmüştü; bir geminin güvertesinde uzanıyordu ve etrafı balıklarla çevriliydi.

"Hey, bu da ne?" diye sordu bir ses.

"Balık olmadığı kesin," diye cevap verdi başka bir ses.

Işık o kadar parlaktı ki, Edward'ın etrafı görmesini zorlaştırıyordu. Fakat nihayet önce şekiller, sonra da yüzler belirdi. Edward biri genç, biri yaşlı iki adama bakmakta olduğunu gördü.

"Bir tür oyuncağa benziyor," dedi kır saçlı yaşlı adam. Eğilip Edward'ı ön patilerinden tutup kaldırdı ve incelemeye başladı. “Bir tavşana benziyor. Bıyıkları var. Tavşan kulakları da var ya da en azından şekli tavşan kulaklarına benziyor."

"Evet tabii ki, bu bir oyuncak tavşan," dedi genç adam ve arkasını döndü.

"Bunu eve götürüp Nellie'ye vereceğim. Biraz çeki

düzen verip üstünü başını düzeltsin. Sonra bir çocuğa veririz," dedi.

Yaşlı adam Edward'ı dikkatli bir biçimde bir kasanın üzerine koydu ve denizi seyredebileceği bir biçimde oturttu. Edward bu nazik jest karşısında memnun oldu; fakat okyanustan gerçekten de bıkmıştı ve bir daha asla deniz manzarası görmese daha memnun olurdu.

"İşte böyle," dedi yaşlı adam.

Kıyıya doğru yol alırken, Edward yüzüne vuran güneşi ve kulaklarının üzerinde kalan bir tutam tüyün arasından esen rüzgârı hissetti. Göğsü muhteşem bir hisle doldu.

Hayatta olduğu için mutluydu.

"Şu tavşana bak," dedi yaşlı adam. "Sanki yolculuk hoşuna gidiyor gibi, değil mi?"

"Evvet," dedi genç adam.

Aslında Edward tekrar canlıların arasında olduğu için o kadar mutluydu ki, kendisinden 'şu' diye bahsedilmesine bile gücenmemişti.

Sekizinci Bölüm

KARAYA VARINCA, YAŞLI BALIKÇI Pİposunu yaktı ve pipoyu dişlerinin arasına sıkıştırarak eve doğru yürümeye başladı. Edward'ı bir kahraman misali sol omzunun üzerinde taşıyordu. Balıkçı onu omzunda dengelemişti ve nasırlı eliyle de sırtından destekliyordu. Yürürken onunla yumuşak ve alçak bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Nellie'yi seveceksin, gör bak" dedi yaşlı adam. "Çok üzüldüğü zamanlar oldu, fakat o iyi bir kadındır."

Edward üzerine sis çökmüş olan küçük kasabaya baktı. İç içe geçmiş ve rastgele dizilmiş evlerin önün-

de uzanan okyanusu gördü ve denizin dibinde olmayan herşeyi ve herkesi sevebileceğini düşündü.

"Merhaba Lawrence. Yanındaki da ne öyle?" diye seslendi dükkânların önündeki bir kadın,

"Yeni yakaladım," diye cevap verdi balıkçı. "Denizden çıkan taze tavşan." Şapkasıyla kadına selam verip yürümeye devam etti.

"Şuraya bak," dedi balıkçı. Pipoyu ağzından çıkardı ve ucuyla mosmor gökyüzündeki bir yıldızı işaret etti. "Şuradaki Kutup Yıldızı'dır. Eğer bu ahbabın nerede olduğunu bilirsen asla kaybolmazsın," dedi. Edward küçük yıldızın ne kadar parlak olduğunu gördü.

"Acaba bütün yıldızların isimleri var mı?" diye merak etti.

"Hâlime bak," dedi balıkçı, "bir oyuncakla konuşuyorum. Ah, neyse. Geldik zaten." Yaşlı adam, taşlı bir yoldan geçip küçük ve yeşil bir eve doğru yürürken Edward hâlâ omzundaydı.

"Bak Nellie," dedi yaşlı adam. "Sana denizden bir şey getirdim."

"Denizden gelen hiçbir şeyi istemiyorum," diye bir ses duyuldu.

"Aa, böyle yapma ama Nell," dedi yaşlı adam. "Gel de bir bak bakalım."

Mutfaktan ellerine önlüğüne silen yaşlı bir kadın çıktı. Edward'ı görünce ellerini çırptı. "Ah Lawrence, bana bir tavşan getirmişsin," dedi.

"Düpedüz deniz ürünü" diye ekledi Lawrence. Edward'ı omzundan indirip yere koydu ve ayakta durdurdu. Ellerinden tutarak Nellie'ye doğru eğilip selam vermesini sağladı.

"Ah, gel bakalım," dedi Nellie. Yine ellerini çırptı ve Lawrence Edward'ı ona uzattı.

Nellie tavşanı havada tutarak baştan aşağı inceledi ve gülümsedi. "Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?" diye sordu Lawrence'a.

Edward anında Nellie'nin çok zeki bir kadın olduğunu anladı.

"Çok güzel," diye iç çekti Nellie.

Bir an için Edward'ın kafası karıştı. Acaba odada güzel olan başka bir eşya mı vardı?

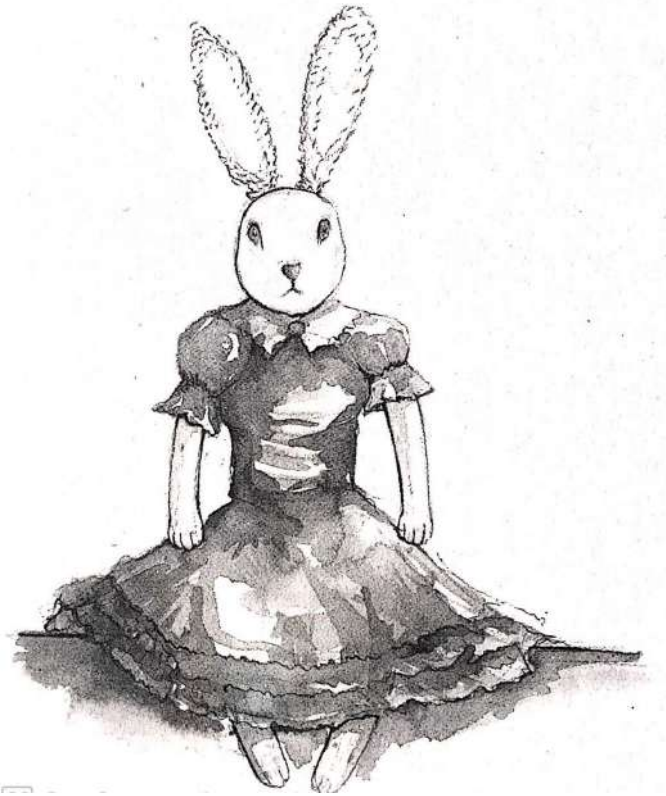
“Çok güzel,” diye iç çekti Nellie.

"Ona nasıl hitap edeceğim?" diye sordu Nellie.

"Susanna'ya ne dersin?" dedi Lawrence.

"Çok güzel. Susanna," diye tekrarladı. Edward'ın gözlerinin içine bakarak. "İlk olarak, Susanna'nın birtakım giysilere ihtiyacı olacak, değil mi?"

Dokuzuncu Bölüm

Böylece Edward tulane Susanna oldu. Nellie onun için birkaç elbise dikti: özel günler için pembe fırfırlı bir elbise, günlük kullanım için çiçek desenli bir kumaştan sade bir iç gömleği ve Edward'ın uyurken giymesi için pamuklu kumaştan beyaz, uzun bir gecelik. Ayrıca kulaklarının üzerinde kalan birkaç parça tüyü koparark, kulaklarına tekrar şekil verdi.

"Çok şirin görünüyorsun," dedi işi bitince,

Edward önce dehşete düştü. Ne de olsa o bir erkek tavşandı. Bir kız gibi giyinmek istemiyordu. Ayrıca giysileri - özel günler için olan bile - çok basit ve

sadeydi. Gerçek giysilerinin şıklığından ve zarafetinden yoksundular. Fakat sonra Edward okyanusun dibinde, yüzü çamur içinde, yıldızlardan çok uzakta yattığı günleri hatırladı. "Aslında ne fark eder ki? Bir elbise giymek bana zarar vermez," dedi, kendi kendine.

Üstelik küçük yeşil evde balıkçı ve karısıyla beraber güzel bir hayat sürüyordu. Nellie yemek pişirmeye bayıldığı için bütün günü mutfakta geçiriyordu. Edward'ı mutfak tezgâhına oturtup, teneke un kutusuna yaslıyordu ve elbiseyle dizlerini örtüyordu. Daha iyi duyabilmesi için kulaklarını kıvırıyordu.

Sonra işe koyuluyor, ekmek için hamur yoğuruyor, kurabiyeler ve turtalar için hamur açıyordu. Mutfak çok geçmeden pişen ekmek, tatlı tarçın ve karanfil kokularıyla dolup taşıyordu. Camlar buhar oluyordu. Ayrıca Nellie iş yaparken konuşuyordu.

Edward'a çocuklarından bahsediyordu. Kızı Lolly bir sekreterdi. Oğullarından Ralph ordudaydı; Raymond ise henüz beş yaşındayken zatürreden ölmüştü.

"Raymond kendi içinde boğuldu," demişti Nellie. "Bir insanın gözlerinin önünde yavaş yavaş ölmesi ve bu konuda hiçbir şey yapamamak korkunç, berbat bir şey. Bundan daha kötüsü olamaz. Raymond geceleri hâlâ rüyama giriyor" diye eklemişti.

Nellie gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve Edward'a gülümsedi.

"Sanırım bir oyuncakla konuştuğum için kaçık olduğumu düşünüyorsun. Fakat bana öyle geliyor ki beni dinliyorsun Susanna," dedi.

Edward gerçekten de onu dinlediğini fark edince şaşırmıştı. Önceleri Abilene onunla konuştuğunda her şey çok sıkıcı ve anlamsız gelirdi. Fakat şimdi, Nellie'nin hikâyeleri sanki dünyadaki en önemli şeymiş ve hayatı onun anlatacaklarına bağlıymış gibi ilgisini çekiyordu. Okyanusun dibindeki çamurun bir kısmının porselen kafasına girip ona zarar verip vermediğini merak ediyordu.

Akşam olunca, Lawrence denizden dönüp eve geliyordu. Edward da balıkçı ve karısıyla birlikte yemek masasında oturuyordu. Onu yüksek, ahşap bir

sandalyede oturtmuşlardı. Edward önce bu yüzden incinmişti; ne de olsa yüksek sandalyeler zarif tavşanlar için değil, bebekler içindi. Fakat çok geçmeden sandalyeye alıştı. Tulane'lerin evinde olduğu gibi masa örtüsünü seyredeceğine, yüksekte olmak hoşuna gitmeye başlamıştı. Bir şeylerin parçası olduğunu hissetmek güzeldi.

Lawrence her gece yemekten sonra biraz dışarı çıkıp hava alacağını ve belki Susanna'nın da kendisiyle birlikte gelmek isteyebileceğini söylerdi. Edward'ı onu ilk defa kasabada yürüttüğü ve Nellie'ye getirdiği akşam yaptığı gibi omzuna oturturdu. Eğer gökyüzünün açık olduğu bir geceyse, Lawrence piposuyla Andromeda, Pegasus gibi takımyıldızlarını işaret edip tek tek isimlerini söylerdi. Edward yıldızları seyretmeye bayılıyordu ve takımyıldızlarının isimleri kulağına tatlı birer melodi gibi geliyordu.

Ancak, bazen gece gökyüzünde bakarken Edward Pellegrina'yı hatırlıyor, tekrar koyu renk ve parlak gözlerini görünce ürperiyordu.

"Yaban domuzları, cadılar," diye düşünüyordu.

Nellie, onu yatırmadan önce her gece Edward'a bir ninni söylüyordu. Ninni, ötmeyen bir alaycı kuş ve parlamayan bir elması anlatıyor, Nellie'nin sesi Edward'ı sakinleştirip Pellegrina'yı unutmasını sağlıyordu.

Hayat uzun bir zaman boyunca böyle güzeldi.

Sonra Lawrence ve Nellie'nin kızı ziyarete geldi.

Onuncu Bölüm

LOLLY ÇOK YÜKSEK SESLE KONUŞAN ve çok fazla ruj süren, yamru yumru bir kadındı. Eve girer girmez hemen salondaki divanda oturan Edward'ı fark etti.

"Bu da ne?" diye sordu. Bavulunu yere koydu ve Edward'ı tek ayağından tutup havaya kaldırdı. Edward'ı ters tutuyordu.

"O Susanna," dedi Nellie.

"Susanna!" diye bağırdı Lolly ve Edward'ı salladı.

Edward'ın elbisesi kafasına geçmişti ve hiçbir şey göremiyordu. Şimdiden Lolly'e karşı derin ve sonsuz bir nefret beslemeye başlamıştı.

"Onu baban bulmuş," dedi Nellie. “Bir ağa takılmış. Geldiğinde üzerinde hiçbir giysi yoktu, ben de ona birkaç elbise diktim," diye ekledi.

"Artık dikiş dikmeye mi yapmaya başladın?" diye bağırdı Lolly. "Tavşanların giysilere ihtiyacı yoktur."

"Olabilir ama bunun ihtiyacı vardı," dedi Nellie sesi titreyerek.

Lolly Edward'ı tekrar kanepeye fırlattı. Edward yüzüstü kanepeye düştü. Kolları kafasının üzerindeydi ve elbisesi de hâlâ yüzünü örtüyordu. Akşam yemeği boyunca bu şekilde kaldı.

"Bu yüksek sandalyeyi neden dışarı çıkardınız?" diye sordu Lolly, bağıra bağıra.

"Hiiç, özel bir nedeni yok," dedi Nellie. "Baban yalnızca eksik bir parçasını yapıştıracaktı, değil mi Lawrence?"

Tabii ki yemekten sonra Edward dışarı çıkmadı ve Lawrence'la bir pipo tüttürmek için yıldızların altında durmadı. Ayrıca Nellie, Edward'ın onlara katılmasından bu yana ilk kez ninni söylemedi. Hatta Edward ertesi sabah Lolly eteğini aşağı indirip doğ-

ruca gözlerinin içine bakana kadar gözden kaçmış ve unutulmuştu.

"Bizim yaşlıları büyüledin değil mi?" dedi Lolly. "Kasabadaki konuşmaları duydum. Sana bir tavşan çocuk gibi davranıyorlarmış."

Edward da Lolly'e baktı. Ruju parlak bir kan kırmızısı rengindeydi. Odanın içinde birden soğuk bir esinti hissetti.

Bir yerde bir kapı mı açıktı acaba?

"Fakat beni kandıramazsın," dedi Lolly. Edward'ı sarsti. "Seninle bir yolculuğa çıkacağız; sen ve ben," diye ekledi.

Lolly, Edward'ı kulaklarından tutarak mutfağa gitti ve onu yüzüstü çöp kovasına attı.

"Anne!" diye bağırdı Lolly. "Ben kamyonu alıyorum. Dışarı çıkıp bazı işleri halledeceğim."

"Öyle mi? Harika bir fikir tatlım. Hoşça kal o hâlde," diye cevap verdi Nellie, titrek sesiyle.

Lolly çöp kovasını kamyona doğru sürüklerken Edward da "Hoşça kalın," diye düşündü.

"Hoşça kal," diye seslendi Nellie, bu sefer daha

yüksek bir sesle.

Edward porselen göğsünün derinlerinde bir yerde bir acı hissetti.

İlk kez kalbi ona sesleniyordu ve yalnızca iki sözcük fısıldıyordu: Nellie ve Lawrence.

On Birinci Bölüm

EDWARD KENDİNİ ÇÖPLÜKTE BULDU. Portakal kabuklarının, kahve artıklarının, kokuşmuş domuz salamlarının ve araba lastiklerinin üzerinde yatıyordu. İlk gece çöp yığınının en tepesindeydi; bu sayede yıldızlara bakıp ışıklarında huzur bulabilmişti.

Sabah olunca, çöp ve moloz yığınlarını yararak ilerleyen kısa boylu bir adam belirdi. Adam en yüksek yığının üzerinde dikilirken durdu. Ellerini koltuk altlarına kıstırıp, dirseklerini gövdesine yaklaştırıp uzaklaştırarak kollarını açıp kapattı.

Adam yüksek sesle böbürlenmeye başladı. "Kimim

ben? Ben Ernest'im, dünyanın kralıyım. Nasıl oluyor da dünyanın kralı olabiliyorum? Çünkü ben çöplerin kralıyım. Ve dünya da çöplerden ibaret. Ha ha ha! Bu yüzden ben Ernest'im, dünyanın kralıyım," diye övünerek bağırdı.

Aslında Edward, Ernest'in dünyanın çöpten ibaret olduğu yönündeki tezine katılmaya meyilliydi. Özellikle de çöplükteki ikinci gününün ardından, bir dolu çöp doğrudan üzerine boca edilince. Orada diri diri gömülmüş gibi öylece yattı. Gökyüzünü veya yıldızları göremiyordu. Hiçbir şey göremiyordu.

Edward'ın dayanmasını sağlayan ve ona umut veren şey, Lolly'i nasıl bulup ondan öcünü alacağını düşünmekti. Bu sefer Edward *Lolly*'i kulaklarından havaya kaldıracaktı ve onu bir çöp yığınının derinliklerine gömecekti.

Fakat hemen hemen kırk gün kırk gece geçtikten sonra, üzerindeki çöplerin ağırlığı ve kokusu Edward'ın düşüncelerini bulandırmaya başladı. Çok geçmeden intikamı düşünmeyi bıraktı ve çaresizliğe teslim oldu. Bu denizin dibine hapsolmaktan da kötü

bir durumdu. Çünkü Edward artık farklı bir tavşandı. Nasıl farklı olduğunu tarif edemese de, Edward bunun farkındaydı. Tekrar Pellegrina'nın kimseyi sevmeyen prensesle ilgili masalını hatırladı. Cadı onu bir yaban domuzuna çevirmişti, *çünkü* prenses kimseyi sevmiyordu. Edward şimdi bunu anlıyordu. Pellegrina'nın: "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun," deyişi kulaklarında yankılanıyordu.

"Neden?" diye sordu kendi kendine. "Neden seni hayal kırıklığına uğratayım ki?"

Fakat bu sorunun cevabını da biliyordu. Çünkü Abilene'yi yeterince sevmemişti. Şimdi de Abilene ondan çok uzaklardaydı ve bunu asla telafi edemeyecekti. Nellie ve Lawrence da gitmişlerdi. Edward onları fena hâlde özlüyordu. Onlarla olmak istiyordu.

Tavşan bu duygunun sevgi olup olmadığını merak ediyordu.

Günler günleri kovaladı. Edward zamanın geçtiğini yalnızca Ernest'in şafak sökerken yaptığı, gevezelik edip böbürlenerek dünyanın kralı olduğunu ilan ettiği gösterisi sayesinde anlayabiliyordu.

Çöpteki yüz sekseninci gününde, Edward hiç alışılmadık bir şekilde kurtuldu. Etrafındaki çöpler hareket ederken, bir köpeğin koklamasını ve nefes alıp verişini duydu. Sonra da telaşlı bir kazma sesi duyuldu. Çöpler tekrar hareket etti ve birdenbire mucizevi bir şekilde güzel ve sapsarı akşamüzeri güneşi Edward'ın yüzüne yansıdı.

On İkinci Bölüm

EDWARD'IN GÜNEŞ IŞIĞININ TADINI çıkaracak fazla vakti olmadı, çünkü koyu renk tüyleri olan köpek, tepesinde durarak görüş açısını engelledi. Köpek Edward'ı kulaklarından tutup çöpün içinden çıkardı ve yere bıraktı. Sonra tekrar, bu sefer gövdesinin tam ortasından kavrayarak ağzına aldı ve son derece vahşi bir biçimde ileri geri sallamaya başladı.

Küçük köpek boğazının derinliklerinden hırıltılar çıkararak Edward'ı tekrar yere bıraktı ve gözlerinin içine baktı. Edward da bu bakışa karşılık verdi.

"Hey, defol buradan köpek!" diye bir ses duyuldu.

Bu, çöplerin ve dolayısıyla da dünyanın kralı Ernest idi.

Köpek Edward'ı pembe elbisesinden yakalayıp koşmaya başladı.

"O benim, o benim! Bütün çöpler benim! Çabuk buraya gel!" diye bağırdı Ernest.

Fakat küçük köpek durmadı. Güneş parlıyordu ve Edward kendini çok neşeli hissediyordu. Onu daha önce tanıyan biri, üzeri çöplerle kaplı olduğu, bir elbise giydiği, bir köpeğin vıcık vıcık ağzında durduğu ve deli bir adam tarafından kovalandığı hâldeyken, bu kadar mutlu olacağını nasıl bilebilirdi ki?

Fakat Edward mutluydu. Köpek bir tren yoluna gelene kadar koşmaya devam etti. Rayların üzerinden geçtiler. Sonra Edward kendini, daire şeklindeki dizilmiş çalılıkların ortasındaki yamuk yumuk bir ağacın altında ve kocaman bir çift ayağın dibinde buldu. Köpek havlamaya başladı.

Edward yukarı bakınca ayakların uzun ve koyu renk bir sakalı olan, devasa bir adama ait olduğunu gördü.

"Bu da ne Lucy?" diye sordu adam ve eğilip Edward'ı yerden aldı. Onu gövdesinden sıkıca tuttu. "Lucy, tavşanlı böreği ne kadar sevdiğini biliyorum," dedi.

Lucy havladı.

"Evet, evet biliyorum. Tavşanlı börek yemek gerçek bir keyif. Bize zevk veren bir lezzet, dedi adam. Lucy neşeli bir şekilde havladı.

"Bütün iyi niyetinle bana getirdiğin şey kesinlikle bir tavşan. Fakat dünyanın en iyi aşçısı bile ondan bir börek yapmakta zorlanırdı" diye devam etti.

Lucy homurdandı.

"Bu tavşan porselenden yapılmış kızım," dedi adam. Edward'ı yakından incelerken, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Sen porselenden yapıldın değil mi ahbap?" diye sordu, Edward'la oynayarak. "Aslında bir çocuğun oyuncağısın, haklı mıyım? Ve bir şekilde seni seven çocuktan ayrı düştün."

Edward tekrar göğsünde o keskin acıyı hissetti. Abilene'yi düşündü. Mısır Caddesi'ndeki eve çıkan yolu gözünün önünde getirdi. Karanlığın çöktüğünü

ve Abilene'nin ona doğru koştuğunu hayal etti.

Evet, Abilene onu seviyordu.

"Evet ahbap," dedi adam ve boğazını temizledi. "Demek kayboldun. Benim tahminim bu. Lucy ve ben de kaybolduk."

Lucy adını duyunca bir kez daha havladı.

"Belki de bizimle kaybolmak istersin. Birilerinin refakatinde kaybolmak çok daha iyidir. Benim adım Bull. Lucy de tahmin edebileceğin gibi benim köpeğim. Bize katılır mıydın?" diye sordu Bull.

Bull, Edward'a bakarak kısa bir an için bekledi, sonra elleri hâlâ Edward'ın belindeyken, uzun parmaklarından birini Edward'ın kafasının arkasına uzatıp öne doğru itti - böylece Edward, evet dermiş gibi başını sallamış oldu.

"Bak Lucy, evet diyor, dedi Bull. "Bu ahbap bizimle yolculuk etmeyi kabul etti. Bu müthiş değil mi?"

Lucy kuyruğunu sallayarak ve zıplayarak Bull'un ayaklarının etrafında dans etti.

Ve böylece Edward bir berduş ve köpeğiyle birlikte yola koyuldu.

On Üçüncü Bölüm

BERDUŞ, KÖPEK VE EDWARD YOLCU-luklarına yürüyerek veya boş vagonlarda devam ettiler. Sürekli hareket hâlindeydiler.

"Fakat doğrusunu istersen, hiçbir yere gitmiyoruz. İşte bu da bizim bitmek bilmeyen yolcuğumuzun ilginç yanı," dedi Bull.

Edward, Bull'un omzuna astığı rulo şeklindeki yatağının içinde yolculuk ediyordu. Yalnızca kafası ve kulakları dışarı çıkıyordu. Bull Edward'ın konumunu yukarı veya aşağı değil, sürekli geriye, az önce kat ettikleri yola bakacak şekilde ayarlıyordu.

Geceleri yerde, yıldızların altında uyuyorlardı.

Lucy, Edward'ın yenilebilecek bir şey olmadığını anladığında yaşadığı ilk hayal kırıklığının ardından, onu sevmeye başlamıştı. Edward'ın yanında kıvrılıp uyuyor, hatta bazen burnunu onun porselen karnı üzerine koyuyordu. Uyurken çıkardığı sesler, iniltiler, hırıltılar ve puflamalar, Edward'ın porselen bedeninin içinde yankılanıyordu.

Gece boyunca, Bull ve Lucy uyurken, Edward daima açık olan gözleriyle gökyüzündeki takımyıldızları seyreder, isimlerini sayar, sonra da onu sevenlerin isimlerini söylerdi. Abilene ile başlayıp Nellie ve Lawrence'la devam eder, sonra Bull ve Lucy'e geçerdi. Sonra tekrar başa döner ve bu şekilde devam ederdi: Abilene, Nellie, Lawrence, Bull, Lucy, Abilene...

Edward içinden Pellegrina'ya: "Gördün mü? Ben o prenses gibi değilim. Sevgiyi biliyorum," derdi.

Bazen Bull v e Lucy'nin diğer sokak serserileriyle birlikte bir kamp ateşi etrafında toplandıkları zamanlar da olurdu. Bull güzel hikâyeler anlatırdı ve çok da iyi bir şarkıcıydı.

"Bize şarkı söyle Bull," diye bağırırlardı ateşin etra-

findakiler.

Bull bir bacağına yaslanan Lucy ve sağ dizinin üzerine oturttuğu Edward ile birlikte, şarkıyı benliğinin derinliklerinde hissederek söylerdi. Edward tıpkı geceleri Lucy'nin inlemelerinin ve hırlamalarının bedeninde yankılandığını hissettiği gibi, Bull'un derin ve hüzünlü şarkılarının da onu etkilediğini hissedebiliyordu. Edward Bull'un şarkı söylemesine bayılıyordu.

Ayrıca, bir elbisenin ona uygun bir giysi olmadığını sezdiği için Bull'a minnettardı.

Bir gece Bull: "Ahbap, amacım seni gücendirmek veya giysi seçimin hakkında olumsuz bir yorum yapmak değil. Fakat o prenses elbisesinin üzerinde fazlasıyla sırıttığını söylemek zorundayım. Ayrıca, yine seni üzmek için söylemiyorum ama o elbise artık çok eskimiş," demişti.

Nellie'nin diktiği güzel elbise, Edward uzun süre çöplükte kaldığı ve ardından da Bull ve Lucy'le birlikte amaçsızca dolaştığı için pek de iyi durumda sayılmazdı. Her yeri o kadar yırtık pırtık ve kirliydi ki,

Edward, Bull'un şarkı söylemesine bayılıyordu.

artık bir elbiseye bile benzemiyordu.

"Ben bir çözüm buldum. Umarım sen de onaylarsın," dedi Bull.

Bull kendi örgü beresini çıkarıp tepesinde büyük bir delik açarak kesti. Yanlarında da iki küçük delik daha açtıktan sonra, Edward'ın elbisesini çıkardı.

"Başını çevir Lucy," dedi, köpeğe. "Çıplakken ona bakıp ahbabı utandırmayalım." Bull bereyi Edward'ın kafasından geçirdi ve kollarını da küçük deliklerden çıkardı. "İşte oldu," dedi. "Şimdi de bir pantolona ihtiyacın var."

Bull pantolonu kendisi yaptı. Birkaç kırmızı mendili keserek, parçaları Edward'ın uzun bacaklarını üstünkörü örtecek şekilde dikti.

"İşte şimdi gerçek bir haydut gibi görünüyorsun," dedi Bull, eseriyle gurur duyarak. "Şimdi kaçak bir tavşana benziyorsun."

On Dördüncü Bölüm

İLK BAŞTA, DİĞERLERİ EDWARD'IN gerçek bir şaka olduğunu düşündüler.

"Bir tavşan ha," dedi berduşlar gülerek. "Haydi, onu doğrayıp yahni yapalım."

Veya Bull, Edward'ı dizinde dikkatle dengeleyerek oturduğunda, içlerinden biri: "Kendine küçük bir bebek mi aldın Bull?" diye sataşırdı.

Doğal olarak Edward, kendisinden bebek olarak bahsedildiğinde sinirlendiğini hissediyordu. Fakat Bull asla sinirlenmiyordu. Edward dizindeyken öylece oturup hiçbir şey demiyordu. Çok geçmeden berduşlar Edward'a alıştılar ve Edward'ın varlığı hak-

kında dedikodular yayılmaya başladı. Böylece, Bull ve Lucy tamamen farklı bir yere ayak basarak, başka bir şehre gelmişler ve başka bir kamp ateşine dâhil olmuşlardı. Buradaki adamlar Edward'ı tanıyorlardı onu gördüklerine çok memnun olmuşlardı.

"Ahbap!" diye bağırdılar, hep bir ağızdan.

Bunun üzerinde Edward kabul görmenin ve tanınmanın verdiği hoş bir tatmin duygusu hissetti.

Edward'ın yeni kazandığı kıpırdamadan oturup bir başkasının anlattığı hikâyelere yoğunlaşma yeteneği, Nellie'nin mutfağında başlamıştı ve berduşların kamp ateşi etrafında da çok işe yaradı. "Ahbaba bak. Konuştuklarımızın her kelimesini dinliyor," dedi Jack adında bir adam, bir gece.

"Kesinlikle," dedi. Bull. Tabii ki dinliyor.

Aynı gece ilerleyen saatlerde, Jack gelip Bull'un yanında oturdu ve tavşanı ödünç alıp alamayacağını sordu. Bull Edward'ı ona uzattı ve Jack Edward'ı dizine koyup oturdu. Edward'ın kulağına fısıldadı.

"Helen, Küçük Jack ve bebek Taffy. Bunlar benim çocuklarımın isimleri. Hepsi Kuzey Carolina'da. Hiç

Kuzey Carolina'ya gittin mi? Güzel bir eyalettir. İşte oradalar. Helen. Küçük Jack. Taffy. Bu isimleri hep hatırla olur mu ahbap?" dedi Jack.

Bu olaydan sonra, Bull, Lucy ve Edward nereye giderlerse gitsinler, bir sokak serserisi Edward'ı bir kenara çekip kulağına çocuklarının isimlerini fısıldamaya başladı. Betty. Ted. Nancy. William. Jimmy. Eileen. Skipper. Faith.

Edward, geride bıraktığın insanların isimlerini tekrar tekrar söylemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Birini özlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bu yüzden onları dinledi. Dinledikçe de kalbi giderek daha da genişlemeye başladı.

Tavşancık, Lucy ve Bull'la birlikte uzun bir süre boyunca kayıplara karıştı. Aradan neredeyse yedi yıl geçti ve bu süre zarfında Edward tam bir sokak serserisi haline geldi: Yola devam ederken mutluydu, yerinde durduğunda ise huzursuzlanmaya başlıyordu. Tekerleklerin tren rayları üzerinde çıkardığı ses, onu sakinleştiren bir müzik gibiydi. O raylarda sonsuza dek yolculuk edebilirdi. Fakat bir gece, Memphis'teki

bir demiryolu üzerinde, Bull ve Lucy boş bir yük vagonunda uyurlarken ve Edward nöbet tutarken, belanın yaklaştığını hissetti.

Bir adam yük vagonuna girdi ve Bull'un yüzüne bir fener tuttu, sonra da tekme atarak uyandırdı.

"Seni serseri," dedi. "Seni pis serseri. Sizin her yerde uyumanızdan bıktım artık. Burası motel değil" diye çıkıştı.

Bull yavaşça doğruldu. Lucy havlamaya başladı.

"Kes sesini," dedi adam. Lucy'nin gövdesine yandan hızla bir tekme indirdi. Lucy şaşkınlıkla viyakladı.

Hayatı boyunca, Edward ne olduğunun farkında olmuştu; o, porselenden yapılmış, kıvrılabilir kolları, bacakları ve kulakları olan bir tavşandı. Ancak bu uzuvları yalnızca başka birinin ellerinde olduğu zaman kıvrılabiliyordu. Kendi kendine hareket edemiyordu. Bull ve Lucy o boş yük vagonunda yakalanıncaya kadar da bu hâlinden pişmanlık duymamıştı. Edward Lucy'i korumak istemiş ama hiçbir şey yapamamıştı. Yalnızca orada öylece uzanıp beklemişti.

"Bir şey söyle," dedi adam, Bull'a.

"Biz kaybolduk," diye cevap verdi Bull, ellerini havaya kaldırarak.

"Demek kayboldunuz ha? Bahse girerim öyledir," diyen adam, sonra da feneri Edward'a doğru tuttu.

"Bu da ne?"

"O ahbap," dedi Bull.

"Lanet olsun," dedi adam. Edward'ı botunun ucuyla dürttü. "Artık olaylar kontrolden çıkıyor. Benim nöbetimde buna izin veremem. Olmaz bayım. Ben iş başındayken olmaz," diye ekledi.

Tren aniden silkinerek harekete geçti.

"Hayır bayım," dedi adam, tekrar Edward'a bakarak, "Tavşanlar ücretsiz yolculuk yapamaz." Arkasını dönüp vagonun sürgülü kapısını açtı ve hızla bir tekme savurup, Edward'ı karanlığa gönderdi.

Böylece tavşancık, bir bahar akşamı havada uçtu.

Arkasında Lucy'nin acı dolu feryadı duyuldu.

"Auuuuuuuu, auuuuuuu," diye bağırdı Lucy.

Edward güm diye yere düştü ve sonra pis bir yamaçta yuvarlanmaya başladı. Nihayet durduğunda,

kendini sırtüstü bir hâlde, gökyüzündeki yıldızları seyrederken buldu. Dünya sessizliğe bürünmüştü. Lucy'i duyamıyordu. Trenin sesini de duyamıyordu.

Edward gökyüzündeki yıldızlara baktı. Takımyıldızların adlarını söylemeye başladı, fakat sonra durdu.

"Bull, Lucy," dedi kalbi.

Edward kaç kez daha veda etme fırsatı bulamadan gitmek zorunda kalacağını merak etti.

Yalnız bir cırcır böceği bir şarkı söylemeye başladı.

Edward şarkıyı dinledi.

İçinde, derinlerde bir yerde bir şey sızladı.

Edward ağlayabilmeyi diledi.

On Beşinci Bölüm

SABAH OLUNCA GÜNEŞ YÜKSELDİ. Cırcır böceğinin şarkısı yerini bir kuşun şarkısına bıraktı. Yaşlı bir kadın tozlu yolda yürürken, ayağı Edward'a takıldı.

"Hımm," dedi yaşlı kadın ve elindeki oltayla Edward'ı dürttü.

"Bir tavşana benziyor," dedi kadın. Sepetini yere bırakıp eğildi ve Edward'a baktı. "Sadece gerçek değil," diye ekledi.

Tekrar doğruldu. "Hımm," dedi yine ve sırtını kaşıdı. "Dediğim gibi, her şeyin kullanıldığı bir yer vardır, her şey bir işe yarar. Bunu bilir bunu söylerim."

Edward yaşlı kadının dediklerine aldırmadı. Önceki gece hissettiği duygu geçmiş, yerini farklı bir duyguya, boşluğa ve ümitsizliğe bırakmıştı.

"İster beni yerden al, ister alma. Benim için fark etmez," diye düşündü tavşancık.

Yaşlı kadın onu eline aldı. İkiye katlayıp, yosun ve balık kokan sepetine koydu. "Karşılaştığım zorlukları kimse bilmiyor," diye şarkı söyleyerek, sepetini sallaya sallaya yürümeye devam etti.

Edward her şeye rağmen kadını dinledi.

"Ben de zorluklarla karşılaştım. Tahmin bile edemezsin. Ve belli ki henüz sona ermediler," diye düşündü.

Edward haklıydı. Zorluklar henüz sona ermemişti. Yaşlı kadın Edward'ı ne şekilde kullanacağını bulmuştu.

Onu sebze bahçesindeki bir direğe astı. Kadife kulaklarını tahta direğe mıhladı. Kollarını ve bacaklarını sanki uçuyormuş gibi ayırdı ve patilerinin etrafına teller dolayarak direğe sabitledi. Edward'a ek olarak, direkte teneke kaplar da asılıydı. Birbirlerine çarpa-

rak tangir tungur sesler çıkarıyorlardı ve sabah güneşi altında parlıyorlardı.

"Onları korkutacağından hiç kuşkum yok," dedi yaşlı kadın.

"Kimi korkutacağım ki?" diye düşündü Edward.

Çok geçmeden, korkutması gereken canlıların kuşlar olduğunu keşfetti.

Kargalar Edward'ın üzerine doğru uçuyorlar, cırtlak sesleriyle ötüyorlar, kafasının üzerinde daireler çizerek kulaklarına pike yapıyorlardı.

"Haydi bakalım Clyde," dedi kadın, ellerini çırparak. "Acımasız görünmelisin."

Clyde mı? Edward o kadar büyük bir bezginlik hissetti ki, neredeyse yüksek sesle içini çekecekti. Acaba birileri sürekli ona yanlış isimle hitap etmekten vazgeçecek miydi?

Yaşlı kadın tekrar ellerini çırptı. "İşe koyul Clyde. Korkut şu kuşları" dedi. Sonra Edward'dan uzaklaştı ve bahçeden çıkıp küçük evine doğru yürüdü.

Kuşlar ısrarcıydı. Edward'ın başının üzerinde uçuyorlar ve kazağındaki gevşemiş ilmekleri didikliyor-

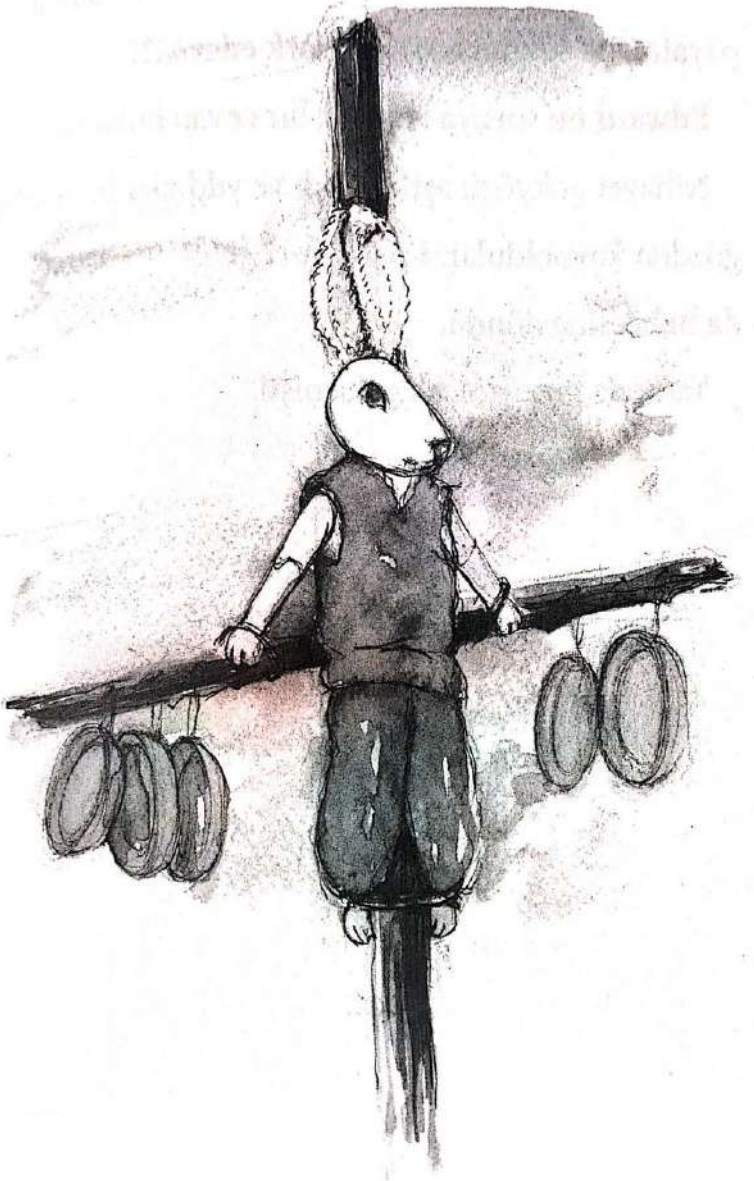
lardı. Özellikle büyük bir karga Edward'ı bir türlü rahat bırakmıyordu. Karga direğin üzerine tünedi ve Edward'ın kulağına doğru bağırarak gizemli bir mesaj vermeye başladı. Durmadan *gak, gak, gak* diye ötüyordu. Güneş daha da yükselip daha acımasız ve parlak ışıklar saçmaya başlayınca, Edward'ın gözleri kamaştı. Büyük kargayı Pellegrina'ya benzetti.

"Durma. İstersen beni bir yaban domuzuna çevir. Umurumda değil. O aşamayı çoktan geçtim," diye düşündü Edward.

Pellegrina'ya benzeyen karga *gak, gak* dedi.

Nihayet güneş battı ve kuşlar da uçup gitti. Edward kadife kulaklarından direğe asılmış vaziyette gökyüzüne baktı. Yıldızları gördü. Fakat hayatında ilk defa, yıldızlara bakmasına rağmen bir rahatlama hissetmedi. Bunun yerine, kendini küçük düşürülmüş hissetti. "Aşağıda tek başınasın. Biz ise burada takımyıldızlarımızın içinde bir aradayız" der gibiydi yıldızlar.

"Bir zamanlar beni de sevenler oldu," dedi Edward, yıldızlara.

Edward yıldızlara, “Bir zamanlar beni de sevenler oldu,” dedi.

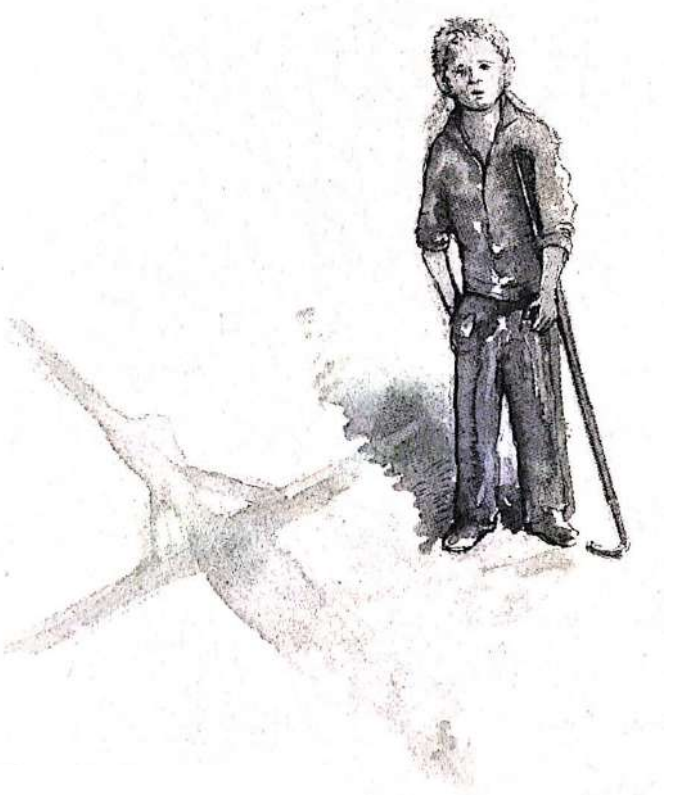
"Ne olmuş?" diye cevap verdi yıldızlar. “Şimdi yapayalnız olduktan sonra ne fark eder ki?"

Edward bu soruya verecek bir cevap bulamadı.

Nihayet gökyüzü aydınlandı ve yıldızlar birer birer gözden kayboldular. Kuşlar geri geldi ve yaşlı kadın da bahçesine döndü.

Yanında bir oyuncak getirmişti.

On Altinci Bölüm

“Bryce,” dedi yaşlı kadın. “Uzaklaş şu tavşandan. Sana orada dikilip onu seyretmen için para vermiyorum."

"Tabii bayan," dedi Bryce. Elinin tersiyle burnunu sildi ve yukarı, Edward'a doğru bakmaya devam etti. Çocuğun, içinde altın renkli pırıltılar olan ela gözleri vardı.

"Hey," diye fısıldadı, Edward'a.

Edward'ın kafasına bir karga konunca, oğlan kollarını iki yana açıp bağırdı. "Git buradan, haydi!" Kuş kanatlarını açıp uzaklaştı.

"Bryce," diye seslendi yaşlı kadın.

"Evet bayan?" diye cevap verdi Bryce.

"Ayrıl şu tavşanın başından. İşini yap. Tekrar söylemeyeceğim."

"Tamam bayan," dedi Bryce. Elinin tersiyle burnunu sildi. "Sonra yanına geleceğim," dedi, Edward'a.

Tavşan bütün günü kulaklarından direğe asılı bir biçimde, güneşin altında kavrularak, yaşlı kadının ve Bryce'in bahçedeki otları temizleyip çapa yapmalarını izleyerek geçirdi. Kadının kendisine bakmadığı her anı fırsat bilen Bryce, elini kaldırıp Edward'a el salladı.

Kuşlar, Edward'ın kafasının üzerinde daireler çizerek ona güldüler.

Edward kanatlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Eğer gemiden aşağı atıldığında kanatları olsaydı, denizin dibini boylamazdı. Bunun yerine tam aksi yönde, engin ve parlak mavi gökyüzüne doğru uçardı. Ayrıca Lolly onu çöplüğe götürdüğünde, çöplerin arasında uçarak çıkıp onu takip eder ve kafasının üzerine konar, onu keskin pençeleriyle kavrardı. Trendeki adam ona tekme attığında

Edward yere düşmezdi; tam tersi yükselerek trenin üzerine oturur ve 'Gak, gak, gak' diyerek adama gülerdi.

Akşamüzeri Bryce ve yaşlı kadın tarladan ayrıldılar. Bryce Edward'ın yanından geçerken ona göz kırptı. Kargalardan biri Edward'ın omzuna kondu ve gagasıyla porselen yüzüne hafifçe vurdu. Karganın her tik tik vuruşu Edward'a kanatları olmadığını, uçamamak şöyle dursun, hiçbir şekilde kendi başına hareket bile edemediğini hatırlatıyordu.

Tarlaya önce akşamüzeri karanlığı çöktü, sonra da etraf zifiri karanlığa büründü. Bir çobanaldatan kuşu kesintisiz olarak ötmeye başladı. *Puhu puhu. Puhu puhu.* Bu Edward'ın duyduğu en hüzünlü şarkıydı. Sonra başka bir şarkı daha duydu; bu da bir mızıkadan yükselen bir melodiydi.

Bryce gölgelerin arasından belirdi.

"Hey," dedi, Edward'a. Burnunu elinin tersiyle sildi ve mızıkasını biraz daha çaldı. "Bahse girerim geri döneceğimi sanmıyordun. Ama işte buradayım. Seni kurtarmaya geldim."

Bryce direğe tırmanıp Edward'ın bileklerinin etrafından telleri çözdü. "Çok geç. Ben işe yaramaz bir tavşandan başka bir şey değilim," diye düşündü Edward.

Bryce çivileri Edward'ın kulaklarından çıkarmaya başladı.

"Çok geç," diye düşündü Edward. "Ben yalnızca porselen bir oyuncak bebeğim."

Fakat son çivi de çıkıp Bryce'in kucağına düştüğünde, tavşan birden rahatladığını hissetti. Rahatlama hissinin ardından da neşe duymaya başladı.

"Belki de kurtarılmam için çok geç değildir," diye düşündü.

On Yedinci Bölüm

Bryce Edward'ı omzuna atıp yürümeye başladı.

"Seni Sarah Ruth'a götürmeye geldim," dedi Bryce. "Sarah Ruth'u tanımıyorsun. O benim kız kardeşim ve hasta. Porselenden yapılmış bir oyuncak bebeği vardı. O bebeği çok severdi. Fakat o adam onu kırdı. Onu resmen kırdı. Sarhoşken bebeğin kafasının üzerine bastı ve onu yüz milyonlarca parçaya ayırdı. Parçalar o kadar ufaktı ki, onları bir araya getiremedim. Yapamadım. Tekrar tekrar denedim."

Hikâyenin bu noktasında Bryce durdu, kafasını salladı ve elinin tersiyle burnunu sildi.

"O zamandan beri Sarah Ruth'un oynayacak hiçbir şeyi yok. Adam ona hiçbir şey almıyor. Bir şeye ihtiyacı olmadığını söylüyor. Sarah Ruth'un yaşamayacağını düşündüğü için böyle söylüyor. Fakat hiçbir şey bilmiyor," dedi.

Bryce tekrar yürümeye başladı. "O hiçbir şey bilmiyor," dedi; tekrar.

'O' dediği kişinin kim olduğu, Edward için çok açık değildi. Emin olduğu şey, oyuncak bebeğini kaybeden bir çocuğa teselli için götürülüyor olmasıydı. Bir oyuncak bebek... Edward bebeklerden nasıl da nefret ederdi... Ayrıca bir bebeğin yerine geçecek olmak onu rencide etmişti. Fakat yine de, bunun kulaklarından direğe asılmaktan çok daha iyi bir seçenek olduğunu kabul etmeliydi.

Bryce ve Sarah Ruth'un yaşadıkları ev o kadar küçük ve kargacık burgacıktı ki, Edward ilk başta bunun bir ev olduğuna inanmakta güçlük çekti. Bunun bir tavuk kümesi olduğunu zannetti. İçeride iki tane yatak ve gazyağı lambasından fazla da bir şey yoktu. Bryce Edward'ı yataklardan birinin ayakucuna yatır-

dı, sonra lambayı yaktı.

"Sarah, Sarah Ruth. Uyanman gerek tatlım. Sana bir şey getirdim," diye fısıldadı Bryce. Cebinden mızıkasını çıkardı ve basit bir melodinin başlangıcını çaldı.

Küçük kız anında yatağında doğrulup öksürmeye başladı. Bryce elini onun sırtına koydu. "Bir şey yok, her şey yolunda," dedi.

Kız daha küçüktü, belki de dört yaşlarındaydı. Beyaza yakın sarı saçları vardı ve lambanın zayıf ışığında bile, Edward onun, Bryce'inkine benzeyen sarı lekeli gözleri olduğunu görebiliyordu.

"Tamam," dedi Bryce. "Haydi durma, öksür."

Sarah Ruth kendini buna mecbur hissetti. Durmadan öksürüp durdu. Gazyağı lambası, barakanın duvarına küçük kızın titreyen, kambur ve küçücük gölgesini yansıtıyordu. Öksürük, Edward'ın duyduğu en hüzünlü seslerden biriydi; hatta çobanaldatan kuşunun kederli şarkısından bile acıklıydı. Nihayet, Sarah Ruth'un öksürükleri dindi.

"Sana ne getirdiğimi görmek ister misin?" diye

sordu Bryce.

Sarah Ruth başını salladı.

"Gözlerini kapatmalısın," dedi Bryce.

Küçük kız gözlerini yumdu.

Bryce Edward'ı eline aldı ve yatağın ucunda bir asker gibi dimdik ayakta tuttu. "Tamam, artık gözlerini açabilirsin."

Sarah Ruth gözlerini açtı ve Bryce, Edward'ın kollarını ve bacaklarını dans edermiş gibi hareket ettirdi.

Sarah Ruth gülerek ellerini çırptı. "Tavşancık," dedi.

"Bu senin için tatlım," dedi Bryce.

Sarah Ruth önce Edward'a, sonra Bryce'a, sonra tekrar Edward'a baktı. Gözleri, gördüklerine inanamadığını belirten bir şekilde kocaman açılmıştı.

"O senin," dedi Bryce.

"Benim mi?" diye sordu Sarah.

Edward çok geçmeden Sarah Ruth'un tek seferde bir kelimeden fazla bir şey söylemediğini fark edecekti. Birkaç kelime yan yana gelince, küçük kız ök-

sürmeye başlıyordu. Bu yüzden kendini kısıtlıyordu ve sadece söylenmesi gerekenleri söylüyordu.

"Evet senin," dedi Bryce. "Onu özellikle senin için getirdim."

Bunu öğrenmek, Sarah Ruth'un tekrar öksürük krizine girmesine neden oldu ve yine kamburlaştı. Öksürük krizi geçince, küçük kız sırtını dikleştirip kollarını açtı.

"İşte böyle," dedi Bryce ve Edward'ı ona uzattı.

"Bebeğim," dedi Sarah Ruth.

Edward'ı kollarında ileri geri salladı ve ona bakarak gülümsedi.

Edward hayatı boyunca bebek gibi kucaklanmamıştı hiç. Abilene bunu yapmamıştı. Nellie de öyle. Bull'un yapması zaten düşünülemezdi. Hem bu kadar nazik hem de bu kadar sıkı bir şekilde, büyük bir sevgiyle sarmalanmak tuhaf bir duyguydu.

"Ona bir isim verecek misin tatlım?" diye sordu Bryce.

"Jangles," diye cevap verdi Sarah, gözlerini Edward'dan ayırmadan.

"Jangles demek? Bu güzel bir isim. Bu ismi sevdim," dedi.

Bryce, Sarah Ruth'un başını okşadı. Küçük kız Edward'a bakmaya devam etti.

"Şşş," dedi Sarah Ruth, Edward'ı sallamaya devam ederken.

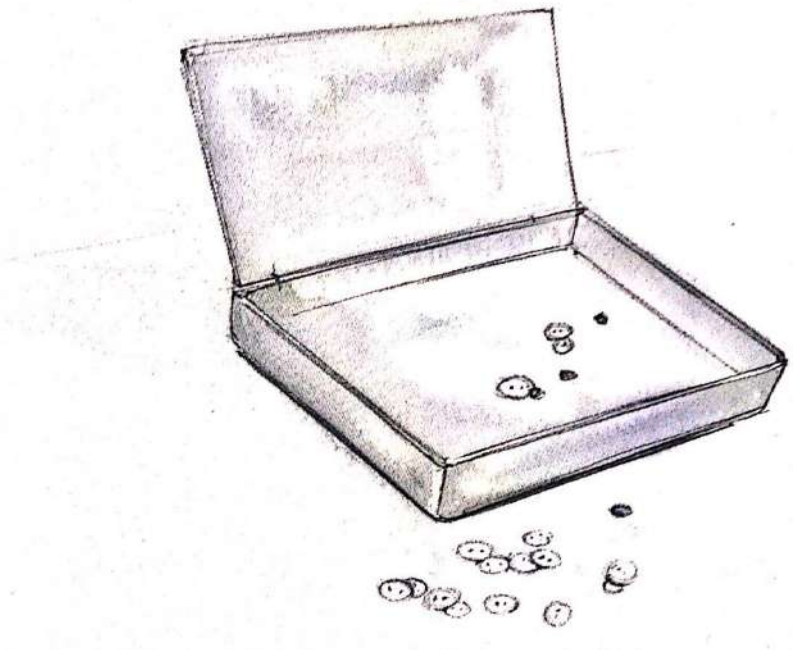
"Onu ilk gördüğüm andan i tibaren sana ait olduğunu biliyordum," dedi Bryce. “Kendi kendime, 'Bu tavşan kesinlikle Sarah Ruth'a göre' dedim."
"Jangles," diye fısıldadı Sarah Ruth.

Barakanın dışında gök gürledi ve sonra teneke çatıya inen yağmurun sesi duyulmaya başladı. Sarah Ruth Edward'ı ileri geri sallamaya devam etti. Bryce mızıkasını çıkardı ve yağmurun ritmine uyan bir melodi çalmaya başladı.

Sarah Ruth Edward'ı sallamaya devam ederken, "Şşş," dedi.

On Sekizinci Bölüm

Bryce ve Sarah Ruth'un bir babaları vardı.

Ertesi sabah erken bir saatte, etraf henüz tam olarak aydınlanmamışken ve Sarah Ruth yatakta oturmuş öksürürken, babaları eve geldi. Edward'ı bir kulağından tutup yukarı kaldırdı. "Buna asla izin vermem," dedi.

"O bir oyuncak bebek," dedi Bryce.

"Bana oyuncak bebek gibi gelmedi," diye cevap verdi babası.

Tek kulağından asılı kalan Edward korkmuştu. Bu adamın, porselen bebeğin kafasını parçalara ayıran

kişi olduğundan emindi.

"Jangles," dedi Sarah Ruth öksürükleri arasında kollarını açarak.

"Bebek, Sarah Ruth'un, ona ait," dedi Bryce.

Baba Edward'ı yatağa attı. Bryce tavşanı alıp Sarah Ruth'a verdi.

"Hiçbir önemi yok. Hiçbir şey fark etmeyecek, hem de hiç," dedi baba.

"Hayır, çok önemi var," diye itiraz etti Bryce.

"Sakın bana küstahlık yapmaya kalkma," dedi babası. Elini kaldırdı ve Bryce'ın ağzına bir tokat attı. Sonra arkasını dönüp evi terk etti.

"Onun yüzünden endişelenmene gerek yok. O bir kabadayıdan başka bir şey değil. Ayrıca, nadiren eve gelir," dedi Bryce, Edward'a.

Neyse ki, baba o gün eve dönmedi. Bryce işe gitti. Sarah Ruth da bütün günü Edward'ı kucağında tutarak ve düğme dolu bir kutuyla oynayarak geçirdi.

Düğmeleri yatağın üzerinde farklı şekillerde dizdi.

"Güzel oldu," dedi, Edward'a.

Bazen, kötü bir öksürük krizine yakalandığında

Edward'ı o kadar sıkı tutuyordu ki, Edward çatlayıp ikiye ayrılacağından korkuyordu. Ayrıca, öksürük krizleri arasında Edward'ın kulaklarından birini emiyordu. Normalde, Edward bu tür bir davranışı sırnaşıklık ve yapışkanlık olarak değerlendirirdi; fakat Sarah Ruth'da adını koyamadığı bir şeyler vardı. Edward onunla ilgilenmek, onu korumak istiyordu. Onun için daha *fazlasını* yapmak istiyordu.

Günün sonunda, Bryce, Sarah Ruth için bir bisküvi, Edward için de kalın bir sicim getirmişti.

Sarah Ruth bisküviyi iki eliyle tutarak küçük ve belirsiz ısırıklar aldı.

"Hepsini ye tatlım. Ver Jangles'ı ben tutayım. Jangles'in ve benim senin için bir sürprizimiz var," dedi Bryce.

Bryce Edward'ı odanın bir köşesine götürdü. Çakısıyla sicimden birkaç parça kesip, bunları Edward'ın kollarına ve ayaklarına bağladı. Sonra da sicimleri tahta çubuklara bağladı.

"Biliyor musun, bütün gün bunu düşündüm," dedi Bryce. "Seni dans ettireceğiz. Sarah Ruth dansa bayı-

lir. Annem onu kucaklayıp odanın içinde dans etti rirdi," diye ekledi.

Bryce Sarah Ruth'a seslendi. "O bisküviyi yiyor musun?"

"Hı-hıı," diye cevap verdi Sarah Ruth.

"Sıkı dur tatlım. Senin için bir sürprizimiz var," dedi Bryce ve ayağa kalktı. “Kapa gözlerini," dedikten sonra, Edward'ı yatağın yanına getirdi. "Tamam, şimdi açabilirsin."

Sarah Ruth gözlerini açtı.

"Dans et Jangles," dedi Bryce. Sonra, tek eliyle çubukları hareket ettirerek Edward'ı dans ettirmeye, eğip bükmeye başladı. Bir yandan da, diğer elindeki mızıkasıyla neşeli ve kıpır kıpır bir melodi çalıyordu.

Sarah Ruth güldü. Öksürmeye başlayana dek gülmeye devam etti. Sonra Bryce Edward'ı bir kenara koyup Sarah Ruth'u kucağına aldı ve sırtını sıvazladı.

"Biraz temiz hava almak ister misin?" diye sordu. "Haydi seni bu havasız yerden biraz dışarı çıkaralım, ne dersin?"

Bryce kız kardeşini dışarı taşıdı. Edward'a yatakta

uzanır vaziyette bıraktı. Tavşancık dumandan kirlenen tavanı seyrederken, kanatlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Eğer kanatları olsaydı, dünyadan çok yükseklere, havanın berrak ve temiz olduğu yerlere uçar, Sarah Ruth'u da yanında alırdı. O kadar yüksekteyken, Sarah Ruth mutlaka öksürmeden nefes alabilirdi.

Bir dakika sonra Bryce içeri girdi. Sarah Ruth hâlâ kucağındaydı.

"Seni de istiyor," dedi, Edward'a.

"Jangles," diyerek kollarını açtı Sarah Ruth.

Böylece Bryce, Sarah Ruth'u, Sarah Ruth da Edward'ı kucağında tuttu. Üçü bu şekilde dışarıda durdular.

"Kayan yıldızları aramalısın. Sihirli yıldızlar onlar," dedi Bryce.

Uzunca bir süre, üçü de gökyüzüne bakarken sessiz kaldılar. Sarah Ruth öksürmüyordu. Edward belki de uyumuştur diye düşündü.

"İşte," dedi Sarah Ruth ve karanlık gökyüzünde kayan bir yıldızı işaret etti.

"Bir dilek tut tatlım," dedi Bryce. Sesi yüksek ve kararlı çıkıyordu. "Bu senin yıldızın. İstediğini dileyebilirsin."

Yıldız Sarah Ruth'un olmasına rağmen, Edward da bir dilek tuttu.

On Dokuzuncu Bölüm

ARADAN GÜNLER GEÇTİ. GÜNEŞ DOĞdu, battı, tekrar doğdu ve tekrar battı. Baba, bazen eve geldi, bazen de gelmedi. Edward'ın kulakları artık vıcık vıcık olmuştu; fakat umurunda değildi. Kazağı neredeyse tamamen sökülmüştü, fakat bu onu rahatsız etmiyordu. Ölümle koyun koyuna yatıyor gibiydi ama bu durum hoşuna gidiyordu. Akşam olunca, Edward Bryce'ın elleri arasında ve çubukların ucunda durmadan dans ediyordu.

Önce bir ay, sonra iki, sonra üç ay geçti. Sarah Ruth'un durumu daha da kötüleşti. Beşinci ayda, yemek yemeyi reddetti. Altıncı ayda kan kusmaya baş-

ladı. Nefes alıp verişi düzensiz ve belirsiz bir hâl aldı. Sanki o nefes alıp verişlerin arasında ne yapacağını, nefes almanın ne demek olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

Bryce onun başındaydı. "Nefes al tatlım," diyordu. Sarah Ruth'un kollarının arasındaki Edward da "Lütfen, lütfen nefes al," diye düşünüyordu.

Bryce evden çıkmamaya başladı. Bütün gün evde oturup Sarah Ruth'u kucağında tutarak ileri geri sallıyor ve ona şarkılar söylüyordu. Parlak bir Eylül sabahı, Sarah Ruth nefes almayı kesti.

"Hayır olamaz" dedi Bryce. "Ah tatlım, küçük bir nefes al. Lütfen."

Edward önceki gece Sarah Ruth'un kollarının arasından kaymıştı ve Sarah Ruth onu tekrar kucağına almaya çalışmamıştı. Edward yerde yüzüstü, kolları kafasının üzerinde yatarken, Bryce'ın ağlaması, babanın eve gelip Bryce'a bağırması ve sonra onun da ağlamaya başlaması ile çıkan sesleri dinledi.

"Sen ağlayamazsın!" diye bağırdı Bryce. "Ağlamaya hakkın yok. Sen onu sevmedin bile. Sevgi hakkında

hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onu seviyordum," dedi babası. "Onun seviyordum."

"Ben de onu seviyordum," diye düşündü Edward. Onu seviyordu ama artık o gitmişti. Bu nasıl olabilirdi? Sarah Ruth'un olmadığı bir dünyada yaşamaya nasıl katlanabilirdi?

Baba-oğul arasındaki bağrış çağrış devam etti. Ardından, Sarah Ruth'un kendisine ait olduğunu, onun kızı, onun bebeği olduğunu ve onu gömmeye götüreceğini söyledi baba.

"O senin değil! Onu alamazsın. O senin değil!" diye çığlık attı Bryce.

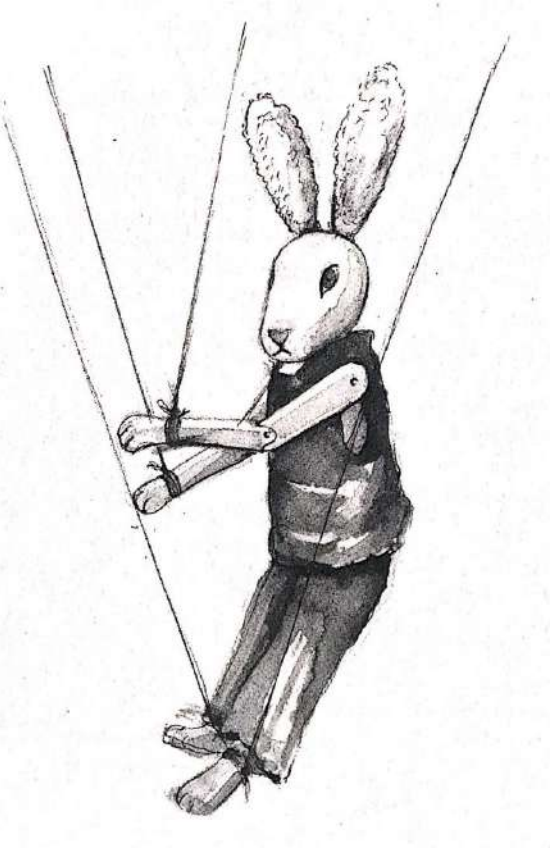
Fakat baba daha iri ve güçlü olduğundan galip geldi. Sarah Ruth'u bir battaniyeye sarıp götürdü. Küçük ev çok sessizleşti. Edward Bryce'in etrafta dolanıp kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. Sonra nihayet oğlan Edward'ı yerden aldı.

"Gel bakalım Jangles," dedi Bryce. "Buradan ayrılıyoruz. Memphis'e gidiyoruz."

“Gel bakalım Jangles,” dedi Bryce.

Yirminci Bölüm

BRYCE EDWARD'A, “HAYATINDA KAÇ tane dans eden tavşan gördün?” diye sordu. "Ben söyleyeyim. Bir tane. O da sensin. İşte bu şekilde para kazanacağız. Memphis'e son gidişimde görmüştüm. Oradakiler sokakta her türlü gösteriyi yapıyorlar ve insanlar da bunun için onlara para veriyor. Kendi gözlerimle gördüm," dedi.

Şehre doğru yürüyüş bütün gece sürdü. Bryce durmadan yürümeye devam etti. Edward'ı bir kolunun altında taşıyor ve yol boyunca onunla konuşuyordu. Edward onu dinlemeye çalışıyordu, fakat kendini tekrar korkuluk olduğu zamanki gibi berbat hisset-

meye başlamıştı. Sanki tekrar yaşlı kadının bahçesinde kulaklarından asılmıştı ve artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Bir daha da hiçbir şeyin bir anlamı olmayacaktı.

Edward kendini yalnızca bomboş hissetmiyordu; ayrıca acı çekiyordu. Porselen vücudunun her tarafı ağrıyordu. Sarah Ruth için içi sızlıyordu. Onun için dans etmek istiyordu.

Tekrar dans etmeye başlamıştı; fakat bu sefer Sarah Ruth için değil. Edward, Memphis'teki pis bir caddede yabancılar için dans ediyordu. Bryce mızıkasını çalıp Edward'ın iplerini oynatıyordu. Edward da eğilip bükülerek salınıyordu. İnsanlar durup onu seyrediyorlar, işaret ederek gülüyorlardı. Yerde, hemen önlerinde Sarah Ruth'un düğme kutusu duruyordu. İnsanları kutuya bozuk para atmaya teşvik etmek için kapağı açıktı.

"Anne, şu tavşancığa bak," dedi küçük bir oğlan. Edward'a dokunmak için elini uzattı.

"Hayır," dedi annesi. "Çok pis, iğrenç."

Şapkalı bir adam durup Edward'a ve Bryce'a baktı.

"Dans etmek günahtır," dedi. Uzun bir aradan sonra, "Özellikle tavşanların dans etmesi günahtır," diye ekledi.

Adam şapkasını çıkarıp kalbinin üzerine koydu. Ayakta dikilip uzun bir süre Bryce'i ve tavşanı seyretti. Nihayet şapkasını başına geçirip uzaklaştı.

Gölgeler uzadı. Güneş, gökyüzünün alt kısmında asılı duran tozlu bir turuncu topa dönüştü. Bryce ağlamaya başladı. Edward onun kaldırıma düşen gözyaşlarını gördü. Fakat Bryce yine de mızıkasını çalmaktan vazgeçmedi. Edward'ı da dans ettirmeye devam etti.

Bastonuna yaslanan yaşlı bir kadın onlara doğru yaklaştı. Derin ve kara gözleriyle Edward'a baktı.

"Pellegrina sen misin?" diye düşündü, dans eden tavşan.

Kadın başını salladı.

Edward içinden "Bana bak," dedi. Kolları ve bacakları titredi. "Bana bak. Dileğin yerine geldi. Sevmeyi öğrendim. Ve bu berbat bir şey. Paramparça oldum. Kalbim kırık. Bana yardım et."

Yaşlı kadın arkasını dönüp aksayarak uzaklaştı.

Edward, "Geri dön. Beni tamir et," diye düşündü. Bryce daha şiddetli bir biçimde ağlamaya başladı. Edward'ı daha hızlı dans ettiriyordu.

Nihayet, güneş batıp sokaklara karanlık çökünce, Bryce mizikasını çalmayı bıraktı.

"Artık işim bitti," dedi.

Edward'ın kaldırıma düşmesine izin verdi. "Artık ağlamayacağım" dedi. Bryce elinin tersiyle burnunu sildi, düğme kutusunu eline alıp içine baktı. "Yiyecek bir şeyler alacak kadar paramız var," dedi. "Gel bakalım Jangles."

Yirmi Birinci Bölüm

LOKANTANIN ADI NEAL'IN YERİ'YDİ. Sözcükler yanıp sönen kırmızı neon ışıklarla yazılmıştı. İçerisi sıcak ve aydınlıktı; kızarmış tavuk, tost ve kahve kokuyordu.

Bryce bankoya oturup Edward'ı da bir tabureye koydu. Düşmesin diye tavşanın alnını bankoya dayadı.

"Ne istersin şekerim?" diye sordu garson kız, Bryce'a.

"Biraz krep, yumurta ve et istiyorum. Kocaman bir parça et olsun. Ve bir de tost. Biraz da kahve," dedi Bryce.

Garson kız öne eğilip Edward'ın kulaklarından birini tutup, yüzünü görebilmek için geriye doğru itti. "Bu senin tavşanın mı?" diye sordu.

"Evet bayan. Artık benim. Kız kardeşime aitti," diye cevap verdi Bryce. Elinin tersiyle burnunu sildi. "İkimiz gösteri işindeyiz."

"Gerçekten mi?" dedi garson kız. Elbisesinin önünde bir isimlik vardı. Üzerinde *Marlene* yazıyordu. Garson Edward'ın yüzüne baktı, sonra kulağını bıraktı. Edward tekrar öne doğru kaykıldı ve alnı bankoya dayandı.

"Durma Marlene," diye düşündü Edward. "Beni itip kakmaya devam et. Bana ne istersen yap. Ne fark eder ki? Ben paramparça oldum. Paramparça..."

Yemekler geldi ve Bryce tabağından başını bile kaldırmadan hepsini yedi.

"Gerçekten de çok acıkmışsın. Sanırım bu gösteri işi zor bir iş olsa gerek," dedi Marlene tabakları toplarken.

"Evet," dedi Bryce.

Marlene hesabı kahve fincanının altına sıkıştırdı.

Bryce kâğıdı eline alıp baktı ve kafasını salladı.

"Yanımda yeteri kadar para yok" dedi Edward'a dönerek.

"Bayan, yanımda yeteri kadar yok," dedi Bryce, Marlene geri gelip kahve fincanını doldururken.

"Ne dedin şekerim?" diye sordu garson.

"Yeterince param yok," dedi Bryce.

Garson kahveyi dökmeyi bırakıp Bryce'a baktı. "Bu konu hakkında Neal ile konuşman gerekecek," dedi. Neal'ın hem mekân sahibi hem de aşçı olduğu ortaya çıktı. İri-yarı, kırmızı suratlı bir adamdı. Mutfaktan bir elinde bir spatulayla çıktı.

"Buraya geldiğinde karnın açtı öyle değil mi?" diye sordu Bryce'a.

"Evet bayım," dedi Bryce. Elinin tersiyle burnunu sildi.

"Ve yiyecek bir şeyler sipariş ettin, ben pişirdim, Marlene de bunları sana getirdi. Değil mi?" diye devam etti Neal.

"Sanırım," dedi Bryce.

"Sanırım ha?" dedi Neal ve spatulayı bankoya doğ-

ru hızla çat diye çarptı.

Bryce yerinde zıpladı. "Evet bayım. Yani, hayır bayım."

"Ben - bunları - senin - için - pişirdim," dedi Neal, her sözcüğü vurgulayarak.

"Evet bayım," dedi Bryce. Edward'ı tabureden alıp ona sıkıca sarıldı. Lokantadaki herkesi yemeğine ara verdi. Hepsi çocuğa, tavşana ve Neal'a bakıyorlardı. Sadece Marlene başka tarafa bakıyordu.

"Sen sipariş verdin. Ben pişirdim. Marlene servis yaptı. Sen yedin. Şimdi, paramı istiyorum" dedi Neal. Spatulayla hafifçe bankoya vurdu.

Bryce boğazını temizledi. "Hiç dans eden bir tavşan gördünüz mü?" diye sordu.
"Nasıl yani?" dedi Neal.

Bryce tekrar "Hayatınız boyunca hiç bir tavşanın dans ettiğini gördünüz mü?" diye sordu Bryce tekrar. Edward'ı yere koydu ve ayaklarına bağlı olan ipleri çekerek onu yavaşça hareket ettirdi. Mızıkasını ağzına alıp, dansa uygun hüzünlü bir şarkı çalmaya başladı.

Birisi güldü.

Bryce mızıkayı ağzından çekti. "Eğer isterseniz biraz daha dans edebilir. Yediklerimin bedelini ödemek için dans edebilir," dedi.

Neal Bryce'a baktı. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp Edward'ı yakaladı.

"İşte dans eden tavşanlar hakkındaki düşüncem bu," dedi Neal.

Edward'ı ayaklarından tutup o kadar şiddetli bir biçimde savurdu ki, Edward kafasını fena hâlde bankonun kenarına çarptı.

Şiddetli bir kırılma sesi duyuldu.

Bryce çığlık attı.

Ve dünya - Edward'ın dünyası - karardı.

Yirmi İkinci Bölüm

ALACA KARANLIK ÇÖKMÜŞTÜ VE Edward bir kaldırımda yürüyordu. Tek başına, bir ayağını diğerinin önüne koyarak ve kimseden yardım almadan yürüyordu. Kırmızı ipekli kumaştan dikilmiş şık bir takım elbise vardı üzerinde.

Edward kaldırım boyunca ilerledi ve sonra ı şıklı pencereleri olan bir eve giden yola saptı.

"Bu evi biliyorum," diye düşündü Edward. "Bu Abilene'nin evi. Mısır Caddesi'ndeyim."

Lucy koşarak evin ön kapısına geldi. Havliyor, zıplıyor ve kuyruğunu sallıyordu.

"Aşağı in kızım," dedi tok ve boğuk bir ses.

Edward yukarı bakınca Bull'un kapıda dikildiğini gördü.

"Selam ahbap," dedi Bull. "Merhaba eski dostum tavşancık. Biz de seni bekliyorduk." Bull kapıyı açıp Edward'ı içeri aldı.

Abilene, Nellie, Lawrence ve Bryce da oradaydı.

"Susanna," diye ona seslendi Nellie.

Bryce ise "Jangles," dedi.

"Edward," diyerek kollarını açtı Abilene.

Fakat Edward olduğu yerde durdu. Odada etrafına bakındı.

"Sarah Ruth'u mu arıyorsun?" diye sordu Bryce.

Edward başını salladı.

"Eğer Sarah Ruth'u görmek istiyorsan dışarı çıkmalısın," dedi Bryce.

Böylece Lucy, Bull, Nellie, Lawrence, Bryce, Abilene ve Edward hep birlikte dışarı çıktılar.

"İşte orada, dedi Bryce ve yıldızları işaret etti.

"Evet," dedi Lawrence. "Şuradaki Sarah Ruth takımyıldızı." Edward'ı alıp omuzuna oturttu. "İşte tam şurada görebilirsin."

Edward ani, derin, tatlı ve tanıdık bir hüzün duydu. Sarah Ruth neden bu kadar uzakta olmak zorundaydı ki?

"Keşke kanatlarım olsaydı. O zaman ona doğru uçabilirdim," diye düşündü.

Edward, göz ucuyla pır pır eden bir şey gördü. Omuzunun üzerinden bakınca, hayatında gördüğü en muhteşem turuncu, kırmızı, mavi ve sarı kanatlarla karşılaştı. Ve bu kanatlar kendi sırtındaydı. Ona aitlerdi. Onun kanatlarıydı.

Bu ne kadar harika bir geceydi böyle! Kendi kendine yürüyordu. Şık, yeni bir takım elbisesi vardı. Ve şimdi de kanatları olmuştu. İstediği yere uçabilir, her şeyi yapabilirdi. Bunu daha önce neden fark edememişti?

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kanatlarını açtı ve Lawrence'in omzunun üzerinden ve ellerinin arasından uçarak, karanlık gökyüzüne, yıldızlara ve Sarah Ruth'a doğru yol aldı.

"Hayır!" diye bağırdı Abilene.

"Yakalayın onu," dedi Bryce.

Edward daha da yüksekten uçtu.

Lucy havladı.

"Ahbap," diye bağırdı Bull ve olağanüstü bir hamle yapıp Edward'ı ayaklarından yakaladığı gibi, onu gökyüzünden dünyaya çekmek için çaba gösterdi. "Henüz gidemezsin," dedi Bull.

"Bizimle kal," dedi Abilene.

Edward kanatlarını çırptı, fakat yararı yoktu. Bull onu sıkıca yere doğru çekiyordu.

Abilene "Bizimle kal," dedi, tekrar.

Edward ağlamaya başladı.

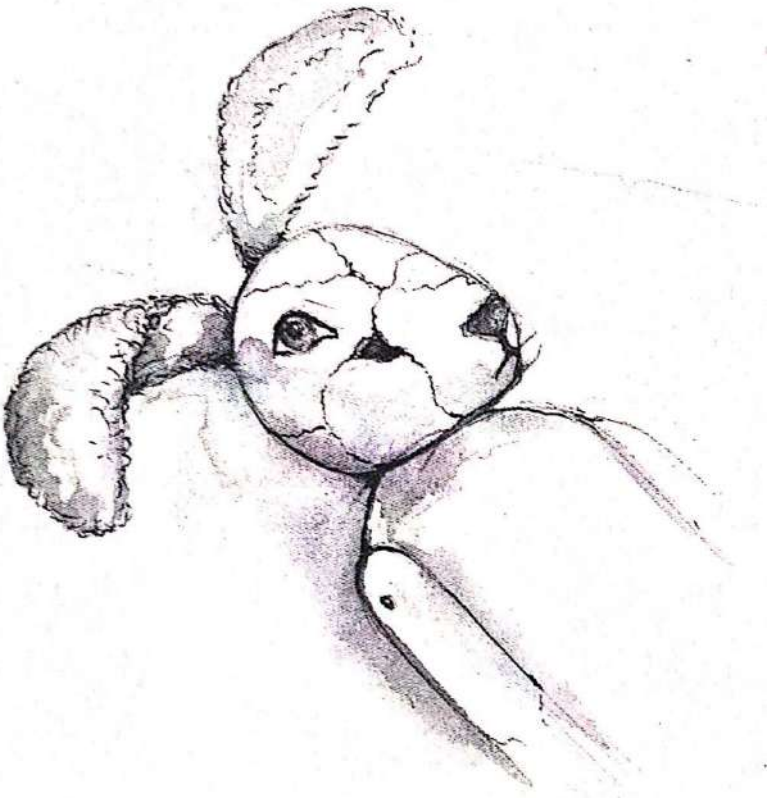
"Seni bir daha kaybetmeye dayanamam," dedi Nellie.

"Ben de dayanamam, kalbim kırılır," diye ekledi Abilene.

Lucy Edward'ın yüzüne doğru eğildi.

Gözyaşlarını yaladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

EDWARD'IN YÜZÜNÜ ISLAK BİR BEZle sildi adam. "Son derece özenli bir şekilde yapılmış," dedi. "Hatta bir sanat eseri diyebilirim. Fazlasıyla ve inanılmaz bir şekilde kirlenmiş ama yine de sanatsal bir değeri var. Kirlerin icabına bakılabilir. Tıpkı kırık kafanın da icabına bakıldığı gibi."

Edward adamın gözlerinin içine baktı.

"İşte oldu," dedi adam. "Şimdi beni dinlediğini görebiliyorum. Kafan kırılmıştı. Ben tamir ettim. Seni ölülerin dünyasından geri getirdim."

"Kalbim," diye düşündü Edward. "Benim kalbim kırık."

"Hayır hayır, bana teşekkür etmene gerek yok. Aslı-

na bakarsan bu benim işim. Kendimi tanıtmama izin ver. Ben Lucius Clarke, oyuncak bebek tamircisiyim. Kafan... nasıl desem? Söylesem üzülür müsün? Eh, ben her zaman doğruyu söylemekten yanayımdır; kelime oyunlarına gerek yok. Kafan, genç adam, yirmi bir parçaya ayrılmıştı."

"Yirmi bir parça mı?" diye tekrarladı Edward pek de düşünmeden.

Lucius Clarke başını salladı. "Yirmi bir parça. Fazla alçakgönüllü olamayacağım. Benim yeteneklerime sahip olmayan daha deneyimsiz bir oyuncak bebek tamircisi seni kurtaramayabilirdi. Fakat artık neler olabileceğinden bahsetmeyelim. Şu anki durumundan bahsedelim. Artık tek parçasın. Unutulmaya yüz tutmuşken, aciz kulunuz Lucius Clarke seni geri getirdi," dedi. Burada Lucius Clarke elini göğsüne koyup Edward'ın üzerine eğilerek selam verdi.

Uyanır uyanmaz duyduğu bu sakin konuşmanın ardından, Edward sırtüstü uzanarak duyduklarını sindirmeye çalıştı. Tahta bir masanın üzerindeydi. Yüksek pencerelerden güneş ışığının sızdığı bir oda-

daydı. Anlaşılan kafası yirmi bir parçaya bölünmüştü ve tekrar bir araya getirilmişti. Kırmızı bir takım elbise giymiyordu. Hatta üzerinde hiçbir kıyafet yoktu. Yine çıplaktı ve kanatları da yoktu.

Sonra Edward hatırlamaya başladı: Bryce'i, lokantayı ve Neal'ın onu havaya savurmasını.

Bryce'a ne olmuştu acaba?

"Belki de genç arkadaşını merak ediyorsundur," dedi Lucius. "Hani şu sürekli burnu akan çocuk. Evet, seni buraya o getirdi ve ağlayarak yardım etmem için yalvardı. 'Onu tek parça hâline getir,' dedi. Ona şöyle dedim: 'Genç adam, ben bir iş adamıyım. Tavşanını tek parça hâline getirebilirim. Ancak fiyatı karşılığında. Asıl soru şu ki, sen bu bedeli ödeyebilir misin?' Tabii ki ödeyemezdi. Bana ödeyemeyeceğini söyledi."

"Ona iki seçeneği olduğunu söyledim. Yalnızca iki. Birinci seçenek başka bir yerde yardım aramasıydı. İkinci seçecek ise seni elimden gelen en iyi şekilde tamir edebilirdim; fakat o zaman benim olacaktın - artık onun tavşanı değil, benim olacaktın."

Burada Lucius sessizleşti. Kendi kendini onaylayarak başını salladı. "Yalnızca iki seçenek," dedi. "Ve arkadaşın ikinciyi seçti. İyileşebilmen için senden vazgeçti. Gerçekten sıra dışı bir davranış," diye ekledi.
"Ah Bryce," diye düşündü Edward.

Lucius Clarke ellerini çırptı. “Fakat merak etme dostum. Merak etme. Kendi payıma düşeni yerine getireceğim. Seni eski görkemli hâline geri döndüreceğim. Tavşan tüyünden kulakların ve bir kuyruğun olacak. Bıyıklarına bakım yapılıp yerlerine yenileri gelecek ve gözlerin parlak ve göz alıcı bir maviye boyanacak. En şık giysilerle donatılacaksın."

"Ve bir gün, sana yaptığım bu yatırımın karşılığını alacağım. Sadece biraz zaman gerekli. Biraz zaman. Oyuncak bebek sektöründe bir deyişimiz vardır: Bir gerçek zaman, bir de oyuncak bebek zamanı vardır. Sen dostum, oyuncak bebek zaman dilimine girmiş bulunuyorsun," dedi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

BÖYLECE EDWARD TULANE TAMİR edilmiş, tekrar bir araya getirilmiş, temizlenip cilalanmıştı. Üzerine şık bir takım elbise geçirilmiş ve sergilenmek üzere rafa konmuştu. Edward bu raftan dükkânın her yerini görebiliyordu: Lucius Clarke'ın çalışma tezgâhını, dışarıdaki dünyaya açılan pencereleri ve de müşterilerin girip çıktıkları kapıyı. Bu rafta otururken, Edward bir gün Bryce'ın kapıyı açıp eşikte durduğunu gördü. Sol elindeki gümüş renkli mızıka, pencerelerden sızan güneş ışığı sayesinde ışıl Işıl parıldıyordu.

"Genç adam, korkarım bir anlaşma yapmıştık,

dedi Lucius.

"Onu göremez miyim?" diye sordu Bryce. Elinin tersiyle burnunu sildi ve bu hareket Edward'ın sevgi ve kayıp duygularını korkunç bir şekilde depreştirdi. "Sadece ona bakmak istiyorum," dedi Bryce.

Lucius Clarke iç geçirdi. "Bakabilirsin. Fakat sonra gitmeli ve bir daha geri gelmemelisin. Her gün dükkânımda kaybettiğin oyuncağın için sızlanmana izin verememem," diye cevap verdi.

"Evet bayım," dedi Bryce.

Lucius tekrar iç geçirdi. Çalışma tezgâhının başından kalktı, Edward'ın durduğu rafa gitti ve Bryce onu görebilsin diye havaya kaldırdı.

"Hey Jangles! İyi görünüyorsun. Seni son gördüğümde berbat görünüyordun, kafan dağılmıştı ve..."

"Tekrar b irleştirildi; sana söz verdiğim gibi," dedi Lucius, Bryce'in sözünü keserek.

Bryce kafasını salladı. Elinin tersiyle burnunu sildi.

"Onu tutabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lucius.

Bryce tekrar başını salladı.

“Bakabilirsin. Fakat sonra gitmeli ve bir daha geri gelmemelisin.”

"Onunla vedalaş. Artık tamir oldu ve kurtuldu. Şimdi ona hoşça kal demelisin," dedi Lucius Clarke.

"Hoşça kal," dedi Bryce.

"Gitme," diye düşündü Edward. "Eğer gidersen buna dayanamam."

"Artık gitmelisin," dedi Lucius Clarke.

"Evet bayım," dedi Bryce. Fakat kıpırdamadan olduğu yerde dikilip Edward'a bakmaya devam etti.

"Git artık, git," dedi Lucius.

"Lütfen gitme," diye düşündü Edward.

Bryce arkasını döndü. Oyuncak bebek tamircisinin kapısına doğru yürüdü. Kapı kapandı ve zilin sesi duyuldu.

Ve böylece Edward yalnız kaldı.

Yirmi Beşinci Bölüm

ASLINDA PEK DE YALNIZ SAYILMAZdı. Lucius Clarke'in dükkânı oyuncak bebeklerle doluydu: kız bebekler, küçük bebekler, gözleri açılıp kapanan ve boyanmış gözleri olan bebekler, kraliçe gibi giydirilmiş ve denizci kıyafeti olan bebekler...

Daha önce oyuncak bebekler Edward'ın hiç umurunda olmamıştı. Onları sinir bozucu, ben-merkezci, cicili bicili ve boş bulurdu. Bu fikri, aynı rafı paylaştığı yeşil cam gözlü, kırmızı dudaklı ve koyu kumral saçlı ilk porselen bebek yüzünden hemencecik pekişmişti. Bebeğin üzerinde dizlerine dökülen yeşil saten bir elbise vardı

Edward rafta yanına konduğunda, bebek yüksek sesle "Nesin sen?" diye sordu.

"Ben bir tavşanım," diye cevap verdi Edward.

Oyuncak bebek ufak bir çığlık attı. "Yanlış yerdesin. Bu dükkân oyuncak bebekler için, tavşanlar için değil," dedi.

Edward hiçbir şey demedi.

"Kış kış," dedi bebek.

"Buradan gitmeyi çok isterdim, ama bunu yapamayacağım çok açık," diye cevap verdi Edward.

Uzun bir sessizlikten sonra oyuncak bebek, "Umarım birilerinin seni satın alacağını düşünmüyorsundur," dedi.

Edward yine bir şey demedi.

"Buraya gelen insanlar oyuncak bebek almak isterler. Küçük bebekler veya benim gibi alımlı, güzel elbiseleri olan, gözleri açılıp kapanan bebekler almak isterler."

"Ben satın alınmakla ilgilenmiyorum," dedi Edward.

Oyuncak bebek soluğunu tuttu. "Kimsenin seni sa-

tın almasını istemiyor musun? Seni seven küçük bir kızın sahibin olmasını istemiyor musun?" diye sordu.

Sarah Ruth! Abilene! Bu isimler Edward'ın kafasından hüzünlü ve tatlı bir şarkının notaları gibi geçti.

"Beni zaten sevenler oldu. Abilene adında bir kız beni seviyordu. Sonra bir balıkçı ile karısı ve bir berduşla köpeği beni sevdiler. Mızıka çalan bir oğlan ve ölen bir kız da beni seviyorlardı. Bana sevgiden bahsetme. Sevgiyi çok iyi tanıdım ben," dedi Edward.

Bu duygulu konuşma, Edward'ın raf komşusunu uzunca bir süre susturmaya yetti.

"Her neyse. Demek istediğim, seni kimse satın almayacak," dedi oyuncak bebek, en sonunda.

Bir daha birbirleriyle konuşmadılar. İki hafta sonra, o oyuncak bebeği, torununa hediye etmek isteyen bir büyükanne satın aldı. "Evet, işte şuradaki, yeşil elbiseli olan. Ne kadar da tatlı," dedi büyükanne Lucius Clarke'a.

"Evet, çok tatlı değil mi?" dedi Lucius ve bebeği raftan aldı.

"Hoşça kal ve şükürler olsun," diye düşündü Edward.

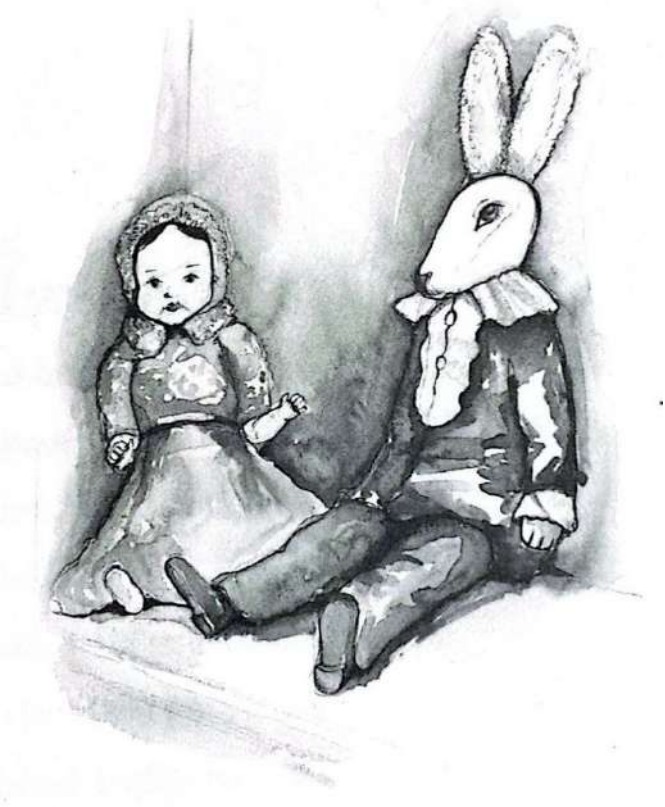
Tavşanın yanındaki yer bir süreliğine boş kaldı. Günden güne dükkânın kapısı açılıp kapanmaya, erken sabah veya akşamüzeri güneşini içeri alarak içerideki bebeklerin kalplerini ısıtmaya devam etti. Bebekler, kapı her açıldığında içeri giren insanın onları isteyen kişi olduğunu düşünüyorlardı.

Yalnızca Edward aykırı davranıyordu. Umutlanmamakla ve kalbinin hoplamamasıyla övünüyordu. Sessiz, hareketsiz olmaktan ve kendini tamamen kapatmaktan kıvanç duyuyordu.

Edward Tulane, umutla işinin bittiğini düşünüyordu.

Sonra bir gün hava karardığında, dükkân kapanmadan hemen önce, Lucius Clarke rafta Edward'ın yanına başka bir oyuncak bebek koydu.

Yirmi Altinci Bölüm

İŞTE OLDU MİLADY. TAVŞANCIKLA tanış bakalım," dedi Lucius.

Oyuncak bebek tamircisi uzaklaştı ve ışıkları birer birer kapatmaya başladı.

Dükkânın karanlığında, Edward bebeğin kafasının kendisininki gibi kırılıp tamir edildiğini görebiliyordu. Hatta bebeğin yüzünde bir sürü çatlak ve başında bir bebek başlığı vardı.

Oyuncak bebek tiz ve cılız bir sesle Edward'a "Nasılsın? Seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Edward da "Merhaba," dedi.

Oyuncak bebek, "Ne kadar süredir buradasın?"

diye sordu.

"Aylardır," dedi Edward. "Fakat umurumda değil. Benim için her yer aynı."

"Ah, benim için değil," dedi oyuncak bebek. "Ben yüz yıl boyunca yaşadım. Bu süre zarfında hem cennete benzeyen yerlerde, hem de korkunç yerlerde bulundum. Bir süre sonra, her yerin farklı olduğunu öğreniyorsun. Ve her yerde farklı bir bebek oluyorsun. Oldukça farklı."

"Yüz yıl mı?" diye sordu Edward.

"Ben yaşlıyım. Oyuncak bebek tamircisi bunu doğruladı. Beni tamir ederken en az yüz yıllık olduğumu söyledi. En az yüz yaşındayım," dedi oyuncak bebek.

Edward kısacık hayatı boyunca başına gelen her şeyi düşündü. Acaba bir asır boyunca dünyada kalınca ne gibi maceralar yaşanıyordu?

"Bu sefer beni kimin alacağını merak ediyorum. Birisi gelecek. Her zaman biri gelir. Kim olacak acaba?" dedi yaşlı bebek.

"Benim için birinin gelip gelmemesi umurumda değil," diye cevap verdi Edward.

"Ama bu korkunç bir şey," dedi yaşlı bebek. "Eğer böyle hissediyorsan devam etmenin bir anlamı yok ki. Hem de hiçbir anlamı yok. Beklentilerle dolu olmalısın. İçin umutla dolup taşmalı. Seni kimin seveceğini ve senin de bundan sonra kimi seveceğini merak etmelisin."

"Artık sevgiyle işim bitti. Yeteri kadar sevdim. Çok acı veriyor," dedi Edward.

Yaşlı bebek, "Öff! Cesaretin nerede senin?" dedi.

"Başka bir yerde sanırım," diye cevap verdi Edward.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun," dedi yaşlı bebek. "Hem de fazlasıyla. Eğer sevmeye ve sevilmeye niyetin yoksa, o zaman bütün bu yolculuğun hiçbir anlamı kalmaz. İstersen kendini şu anda bu raftan atıp milyonlarca parçaya bölün, daha iyi. Haydi bitir şu işi, bitir şunu."

"Eğer yapabilseydim atlardım" dedi Edward.

"Seni iteyim mi?" diye sordu yaşlı bebek.

"Hayır teşekkürler," dedi Edward.

"Sanki yapabilirmiş gibi," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne dedin?" diye sordu yaşlı bebek.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Edward.

Artık dükkânın içi tamamen kararmıştı. Yaşlı bebek ve Edward rafta oturup önlerine baktılar.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun," dedi yaşlı bebek.

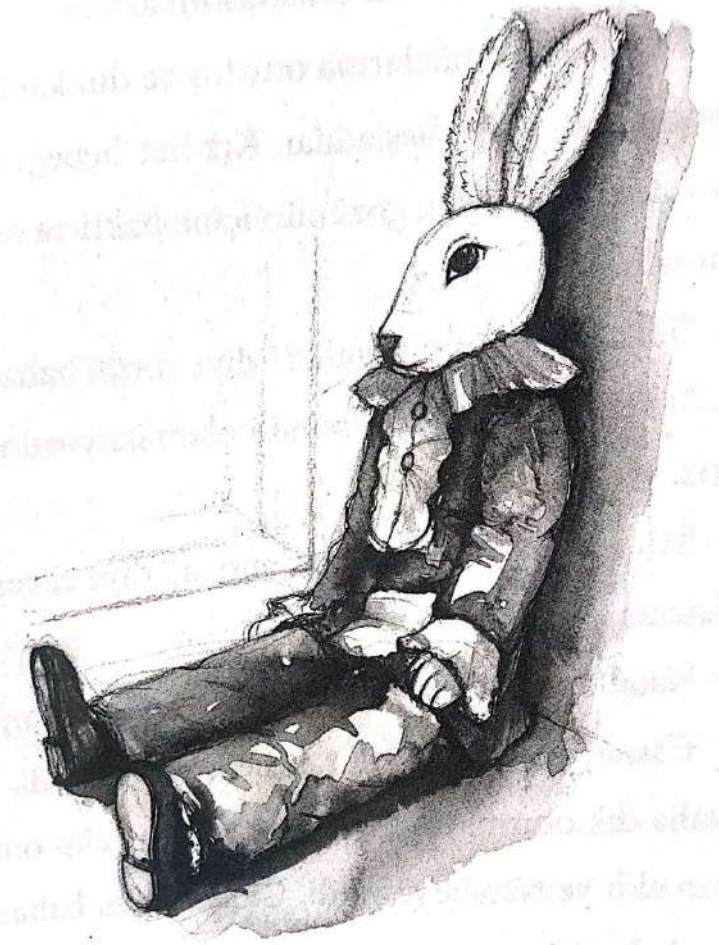
Onun sözleri Edward'a Pellegrina'yı, yaban domuzlarını ve prensesi, dinlemeyi ve sevgiyi, büyüleri ve lanetleri hatırlattı. Ya gerçekten onu sevmeyi bekleyen biri varsa? Ya Edward'ın gerçekten sevebileceği biri varsa? Bu mümkün müydü?

Edward kalbinin hopladığını hissetti.

"Hayır, bu mümkün değil. Mümkün değil" dedi, kalbine.

Sabah olunca Lucius Clarke gelip kapının kilidini açtı. "Günaydın şekerlerim, günaydın güzellerim," diye seslendi. Aletlerinin üzerindeki ışığı açtı. Kapının üzerindeki yazıyı AÇIK'a getirdi.
İlk müşteri, babasıyla birlikte gelen küçük bir kızdı.

"Özel olarak aradığınız bir şey var mı?" diye sordu

Edward kalbinin hopladığını hissetti.

Lucius Clarke.

"Evet," dedi kız. "Bir arkadaşımı arıyorum."

Babası kızı omuzlarına oturttu ve dükkânda yavaş yavaş gezinmeye başladılar. Kız her bebeği dikkatle inceledi. Edward'ın gözünün içine baktı ve ona başını salladı.

"Karar verdin mi Natalie?" diye sordu babası.

"Evet, başında bebek bonesi olanı istiyorum," dedi kız.

"Ah, ama o çok eski. O bir antika," diye cevap verdi Lucius Clarke.

Natalie kararlı bir şekilde, "Bana ihtiyacı var," dedi. Edward'ın yanında duran bebek iç geçirdi. Sanki daha dik oturmaya başlamıştı. Lucius gelip onu raftan aldı ve Natalie'ye verdi. Giderlerken, babası kızı ve bebeği için kapıyı açtı ve içeriye sabahın erken ışıkları doldu. Edward oldukça açık bir şekilde, sanki hâlâ yanında oturuyormuş gibi, yaşlı bebeğin sesini duydu.

"Kalbini aç," dedi yaşlı bebek nazikçe. "Biri gelecek. Seni almaya da biri gelecek. Fakat öncelikle kal-

bini açmalısın."

Sonra kapı kapandı ve güneş ışığı yok oldu.

Edward'ın kafasında bir ses yankılandı: Biri gelecek.

Edward'ın kalbi hopladı. Uzun bir aradan sonra ilk defa Mısır Caddesi üzerindeki evi, Abilene'nin saatini nasıl kurduğunu, sonra ona doğru eğilip saati sol bacağının üzerine koyduğunu ve 'Senin için eve döneceğim' deyişini hatırladı.

"Hayır, hayır," dedi kendi kendine. "İnanma buna. Buna izin verme."

Fakat artık çok geçti.

Kafasının içindeki ses yankılanmaya devam ediyordu: Biri seni almak için gelecek.

Porselen tavşanın kalbi tekrar açılmaya başlamıştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

MEVSİMLER GEÇTİ. SONBAHAR, KIŞ, bahar ve yaz, geldi geçti. Lucius Clarke'ın dükkânının kapısından içeri yapraklar, yağmur ve o arsız, umut dolu bahar güneşi girdi. İnsanlar - büyükanneler, oyuncak bebek koleksiyoncuları, anneleriyle birlikte gelen küçük kızlar - gelip gitmeye devam ettiler.

Edward Tulane bekledi.

Mevsimler yıllara döndü.

Edward Tulane bekledi.

Beyninde iyice yer edene kadar, yaşlı bebeğin sözlerini tekrarlamaya devam etti: Biri gelecek. Biri seni almak için gelecek.

Ve yaşlı bebek haklı çıktı.

Gerçekten de biri geldi.

Mevsimlerden bahardı. Yağmur yağıyordu. Lucius Clarke'in dükkânının zemininde kızılcık ağacı tomurcukları vardı.

Annesi mavi bir şemsiyeyi kapatmaya çalışırken, beş yaşlarında küçük bir kız dükkânda gezinmeye başladı. Her bebeğin önünde durup onları ciddiyetle inceledikten sonra bir sonrakine geçiyordu.

Sıra Edward'a gelince, sanki onun önünde daha uzun bir süre durdu. Edward'a baktı. Edward da küçük kıza baktı.

"Biri gelecek," dedi Edward içinden. "Biri beni almak için gelecek."

Küçük kız gülümsedi, sonra parmak uçlarında yükselip Edward'ı raftan aldı. Onu kollarının arasında tuttu. Onu tıpkı Sarah Ruth gibi sıkı ama nazik bir biçimde tutuyordu.

"Ah, bunu hatırlıyorum," diye düşündü Edward.

"Hanımefendi, lütfen kızınızla ilgilenir misiniz?

Elinde çok nazik, çok değerli ve de oldukça pahalı

bir bebek tutuyor," dedi Lucius Clarke.

Kadın, hâlâ açık olan şemsiyeden gözlerini ayırarak "Maggie, elinde ne var öyle?" diye sordu.

"Bir tavşan," diye cevap verdi Maggie.

"Bir tavşan mı?" diye sordu annesi.

"Evet bir tavşan," dedi Maggie tekrar. "Onu istiyorum," diye ekledi.

"Hatırlıyor musun, bugün hiçbir şey almayacaktık.

Sadece bakacaktık," diye cevap verdi annesi.

"Lütfen hanımefendi," dedi Lucius Clarke.

Kadın gelip Maggie'nin tepesinde durdu ve Edward'a baktı.

Edward bir an için tekrar kafasının açılıp açılmadığını veya rüya görüp görmediğini merak etti

"Bak anne, bak şuna," dedi küçük kız.

"Evet görüyorum" diye cevap verdi annesi.

Kadın şemsiyeyi elinden düşürdü. Elini boynundaki madalyonun üzerine koydu ve Edward bunun aslında bir madalyon olmadığını gördü. Bu bir saatti, bir cep saatiydi.

Bu Edward'ın saatiydi.

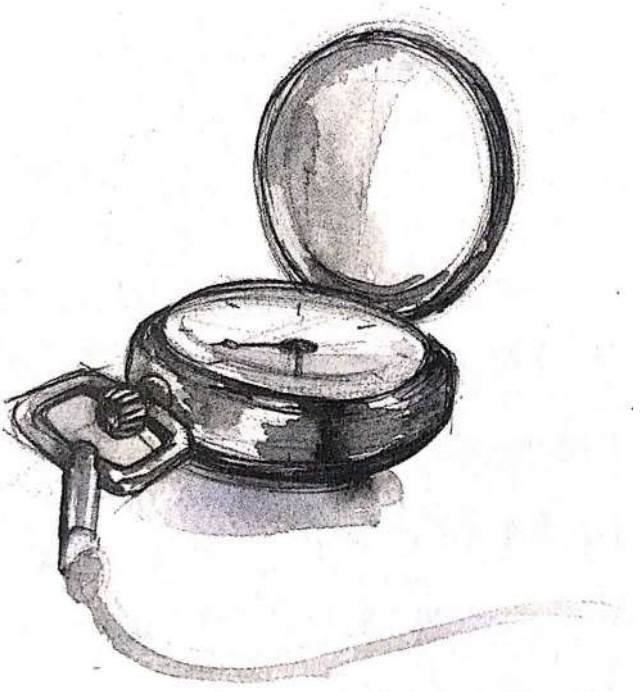
"Edward sen misin?" diye sordu Abilene.

"Evet," dedi Edward.

Abilene bu kez kendinden emin bir şekilde, "Edward," dedi.

"Evet," dedi Edward. "Evet, evet, evet. Ben Edward."

Son Bölüm

Bir zamanlar, küçük bir kız tarafından sevilen porselen bir tavşan varmış. Tavşan bir deniz yolculuğuna çıkmış, gemideyken denize düşmüş ve bir balıkçı tarafından kurtarılmış. Çöplerin altına gömülmüş ve bir köpek tarafından oradan çıkarılmış. Uzun bir süre berduşlarla yolculuk etmiş ve kısa bir süreliğine de bir korkuluk olarak çalışmış.

Bir zamanlar, küçük bir kızı seven ve onun öldüğünü gören bir tavşan varmış.

Tavşan Memphis caddelerinde dans etmiş. Bir lokantada kafası yarılmış ve sonra bir oyuncak bebek tamircisi tarafından onarılmış.

Ve tavşan bir daha sevmek gibi bir hata yapmamaya ant içmiş.

Bir zamanlar, yolculuğunun başında onu seven kadının kızıyla, bahar mevsiminde bir bahçede dans eden bir tavşan varmış. Kız daireler çizerek dans ederken tavşanı da döndürüyormuş. Bazen o kadar hızlanıyorlarmış ki, ikisi de adeta uçtuklarını hissediyorlarmış. Bazen ikisine de kanatları varmış gibi geliyormuş.

Bir zamanlar, mucizevi bir şekilde evinin yolunu bulan bir tavşan varmış.

Evvel zaman içinde, Mısır Caddesi'nin üzerindeki bir evde, neredeyse tamamen porselenden yapılmış bir tavşan yaşardı. Bu tavşan, kendisiyle gurur duyardı. Üstelik Abilene adlı bir kıza aitti ve bu küçük kız, tavşanına büyük bir özenle bakıyor, onu çok seviyordu.
Sonra bir gün, tavşan kayboldu...
Ödüllü yazar Kate DiCamillo'dan
New York Times'ın en çok satanlar listesine giren bir klasik.
₺11
ISBN: 978-605-85555-0-1
9 786058 555501